

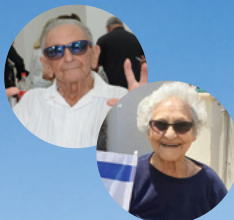
בדרום השרון

מגזין המועצה האזורית דרום השרון | ספטמבר 2025 | תשרי תשפ"ו

100 שנות חיים ותקווה לעתיד

מסע בזמן עם שניים מוותיקי המדינה מהמועצה | עמ' 44-40

100 שנים לגבעת השלושה ומסע בין ארכיוני דרום השרון | עמ' 39-32

לזכרם

מנציחים את בני המועצה שאבדנו בשנה החולפת | עמ' 7-4

הי"בניקים שעברו הכול

סיימו תיכון בצל המלחמה ולא מוותרים על התקווה | עמ' 31-26

משפחות הברזל

היוזמה הקהילתית שתומכת במשפחות המילואים | עמ' 25-22

מרחבים לתמיד

תוכן

ספטמבר 2025 | תשרי תשפ"ו

דבר ראש המועצה

עמ' 3

לזכרם

מנצחים את חללי המועצה
שאיבדנו בשנה החולפת

עמ' 4-7

השנה שהייתה

מסכמים עשייה בשנת תשפ"ה

עמ' 8-21

משפחות הברזל

היוזמה הקהילתית שתומכת
בעשרות משפחות המילואים

עמ' 22-25

הי"בניקים שעברו הכול

סיימו את י"ב בצל המלחמה
ולא מוותרים על התקווה

עמ' 26-31

100 שנים לגבעת השלושה

סיפורו של קיבוץ דרך עיניהם
של שומרי הזיכרון

עמ' 32-34

פרויקט מיוחד

התמונות והסיפורים המרגשים
מארכיוני דרום השרון

עמ' 35-39

100 שנות חיים ותקווה לעתיד

מסע בזמן עם שניים
מוותיקי המדינה מהמועצה

עמ' 40-44

החדשים והוותיקים

יצאנו לפגוש את המנהלים החדשים
ואת העובדות הוותיקות ביותר

עמ' 46-50

שומרים אתכם בעניינים

הצטרפו לקבוצות הווטסאפ החדשותיות שלנו ויותר לא תפספסו כלום...

כל הפעילויות ואירועי
התרבות, החינוך והספורט

כל החדשות וכל העדכונים
בנושאי ביטחון וחירום

כל ההטבות וכל המידע
במקום אחד ולפי אזוריכם

(קבוצות שקטות להודעות המועצה בלבד)

סרקו כאן כדי להצטרף
לקבוצת הישובים שלכם

בדרום השרון

עריכה, הפקה וכתיבה:

רוני בן שטח, דוברת המועצה

כתיבה נוספת: זיג זג הפקות

עיצוב גרפי: logo

דפוס: ירוק תקשורת מקומית

דבר ראש המועצה

תושבות ותושבים יקרים,

בפתח השנה החדשה אנחנו מאחלים ומייחלים כולנו לשנה טובה, טובה יותר. השנה החולפת הייתה שנה נוספת של מלחמה מתמשכת. שנה שבה המציאות המורכבת חדרה לכל בית ומשפחות נוספות מדרום השרון איבדו את היקר להן מכול, בניהן, גיבורים שנפלו בקרב.

היה גם רגע אחד שלא יישכח לעולם, הרגע שבו לירי אלבג מירחיב שבה הביתה לאחר 477 ימים בשבי החמאס. דמעות של שמחה, חיבוקים שלא נגמרים, תחושת אחדות אמיתית. אך השמחה הזו עדיין אינה שלמה. כולנו ממשיכים לקרוא, לבקש ולהתפלל לחזרתו של תמיר נמרודי, חייל צה"ל בן היישוב נירית, ולחזרתם של כל החטופים והחטופה. הם בלבנו בכל רגע ורגע.

בתוך מציאות זו, קהילת דרום השרון הוכיחה שוב את עוצמתה. הנהגות היישובים, מאות המתנדבים והמתנדבות בכל התחומים, בני ובנות הנוער, הוותיקים והמגויסים, כולם פעלו יום אחר יום לחזק, לעזור ולזווג, כל אחד ואחת בדרכם, וביחד יצרנו קהילה חזקה שמרימה את הראש גם ברגעים הקשים ביותר.

עובדי ועובדות המועצה, המנהלים והמנהלות וכל שותפינו פעלו ללא

הפסקה להעניק ולהרחיב את שירותי הביטחון. הצטיידנו בציוד ייעודי לשעת חירום והוספנו מרכיבי ביטחון ביישובים בכלל וביישובי קו התפר בפרט, בהם גדרות ביטחון, תאורת ביטחון, אמצעים טכנולוגיים ומכשירי קשר. שיפצנו מקלטים ציבוריים ובנינו מרחבים מוגנים נוספים במוסדות החינוך. בימים אלה מתחיל לפעול "המוקד הרואה", מערך טכנולוגי חדש שיפעל במועצה ונועד להגביר את הביטחון ביישובים שבחרו להשתתף בפרויקט, באמצעות מערכת בקרה ושליטה ממוחשבת המחוברת למצלמות.

גם השנה המשכנו לפעול לשמירתם של השטחים הפתוחים והחקלאיים, באמצעות מאבקים סביבתיים מתמשכים בהם השקענו מאמצים רבים. בנוסף פעלנו לשיקום הנחלים הדס וקנה וקידמנו יוזמות סביבתיות קהילתיות שצמחו בשטח.

גם השנה הרחבנו את מסגרת החינוך המיוחד ואף פתחנו בית ספר חדש לחינוך מיוחד נפשי. פעלנו לאורך השנה להעניק מענה רגשי מתאים לילדי המועצה והוריהם לאור התקופה המורכבת דרך החינוך הפורמלי

והבלתי פורמלי. חיבקנו את משרתי ומשרתות המילואים ומשפחותיהם ופתחנו מענים חדשים לטיפול בנפגעי המלחמה ובחיוזוק חוסנן של משפחות המגויסים.

במקביל, הגענו להתקדמות משמעותית בפיתוח אזורי התעסוקה והתעשייה הראשונים בדרום השרון ואיכלוסים ראשונים של עסקים גדולים מתקיימים בימים אלה ב"אקו פארק", פארק העסקים והתעשייה של דרום השרון, שיהווה חיוזוק לאיתנות הכלכלית של המועצה ובכך יאפשר הרחבת השירותים לתושב. כמו כן אנחנו מקימים מרכז מועצתי אזורי לטיפול בגזם שיקדם את השירות בתחום הניקיון והתברואה. אנחנו מוסיפים לפתח תוכניות רב דוריות שמפגישות בין הוותיקים לילדים ומפתחים התנדבויות חד-שות לבני ובנות הנוער. בשנה הקרובה נקדם תוכנית אסטרטגית משמעותית לצמיחה דמוגרפית, במטרה לעבות את היישובים ולאפשר למשפחות צעירות לבנות את חייהן בדרום השרון.

כולנו רואים ומרגישים שהכוח האמיתי שלנו הוא אתם ואתן – כוח הלב, הרצון הטוב ותחושת האחריות והשותפות.

אני מאחלת לכולנו בדרום השרון ולכל עם ישראל שנה של ביטחון ושקט, שנה של בריאות ושמיחות קטנות וגדולות. ולפני הכול שכולם, כולם, יישבו הביתה במהרה ובשלום.

שלכם ושלכן,
אושרת

לזכרם

ארבעה מבני המועצה, יצאו בשנה החולפת לקרב ולא שבו. הם מצטרפים לשורה ארוכה מדי של גיבורים וגיבורות בני ובנות המועצה שנפלו בשנה הראשונה למלחמה, נחקקו בנפשנו ובליבנו מאז פרוץ המלחמה והותירו אחריהם שורשים עמוקים של אהבה, ערכים ונתינה. בדרום השרון אנו מרכינים ראש ומבטיחים: זכרם ימשיך לחיות בתוכנו, לעד.

רס"ן הוד (הודי) שרייבמן ז"ל, מצופית

החליט הכול, לקח את גורלו בידיו ועשה זאת בטוב וברוב מעשה.

בטרם התגייס הודי עבד בחקלאות במסגרת "עבודה גלילית" ואהב כל רגב. ראה עצמו ממשיך את דרכה של סבתא רבתא שלו וסבו, כחלק בשרשרת הציונית. שירת בסיירת צנחנים שם עבר את מסלולו הצבאי עד לתפקיד מ"פ. בדרכו זו שילב פיקוד, היסטוריה וערכים. השתתף במסע צניחה לזכר חנה סנש בסלובקיה, חקר קסדה מימי מלחמת העצמאות שמצא בעת אימון צניחה (מבצע חורב), אותה הפך לסמל במשרדו.

במלחמה מילא שלושה תפקידי מ"פ במסגרתם לקח חלק משמעותי בהצלת קיבוץ זיקים ב-7.10 ובהמשך פיקד על חיסול סינוואר.

באחר מכתביו סיכם לעצמו: "אני שמח שאני מתחיל מחדש". והמשיך וכתב: "תתחדש בשבילך, בשביל לקרוע את העטיפה מהנפש, והכי חשוב: תעבוד, תחייך, תשמח, תשקיע ותתחדש".

המצפן של הודי ומורשתו הוא שילוב של הביטחון להיות עצמי עם מסריו הכתובים: לחנך דור, לנטוע עץ, לחרוש שדה, לסלול כביש, לאהוב את מה שקיבלנו ולחבק את זה.

בנם של הדם ועמיר, אח לקורן ומיכל, לגור יען ולהב ובעל ליובל.

מ"פ ביחידה הרב ממדית, נפל בעזה, במלחמת חרבות ברזל, ב־26 בדצמבר 2024 נר ראשון של חנוכה. בן 27 בנופל.

הודי אהב ללא תנאי, האזין בקשב, למד מכל אדם, ראה למרחוק, חשב לעומק, שאל שאלות. האמין בארץ, באדם ובאדמה, בעם היהודי ובשרשרת הדורות. הבין שחיייו הם זכות ועליו לממשם.

בענווה רבה ובכבוד המשימה, ניהל הודי את חייו. הוא בחן את החיים מהצד הערכי שלהם והעביר את המסר ליקיריו. כך למשל כתב לאחותו "אל תשמעי ילדה, תקשיבני" ובעת גיוסה כתב לה "תטילי ספק, תשאלי שאלות, תביני פרטים ותשלטי בהם, מבלי לשים לב

תהיי מנהיגה של עצמך". את מסריו העביר גם במעשיו. כמפקד הקפיד להכיר את חייליו לפרטיהם האישיים וללוות אותם פיזית בקשיים ובמסקנות. הודי נשבע לעצמו כי לא תיפול שער משערות ראשו של מי מחייליו והוא לא יהיה שם על מנת להסתער. נפל בקרב ארוך והרואי כשלחם בראש חייליו.

כפי שציטט אחיו מפרקי אבות: "הכול צפוי והרשות נתונה ובטוב העולם נידון והכל לפי רוב המעשה". כך היה הודי.

סמ"ר דרור חן ז"ל

מגן חיים

בנם של אביטל וישראל,
אח לאביב ורענן.

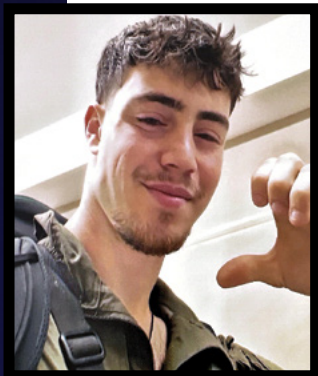
לחם בעזה ובלבנון,
נפל ב־13 לנובמבר 2024,
בעת שיצא ראשון לחזית
חברים במשימת טיהור
בית בלבנון.
בן 20 בנופלו.

דרור אהב את יקיריו,
חבריו, את חברתו אלה
ואת החיים. הוא התייחס
ברגישות רבה לכול אחד.

גם לחיות שגדלו בביתו ולצומח שסביבו.
דרור ששמו מעיד על תכונות החופש שבו – ניסה
בעדינות, בהומור ובקריצה לשבור את השיגרה ול-
שנות מוסכמות ומקובעות. כך התהלך ברוב שנותיו
עם שיער ארוך ורסטות כמו שמשון הגיבור, עד גיוסו
לצבא. כך ידע שזוגות גרביים שקופלו יחדיו, יכיר
לות לחיות גם אחת בלעדי השנייה ואף זוגות נעליים
יכולות להינעל כשאחת צהובה וחברתה כחולה. דרור
היה ילד טבע, התהלך יחף ובמכנס קצר במשך כל
השנה. הוא טיפס על כל עץ וירד מצוקים בסנפלינג.
עם זאת, היה נחוש, הגון, חרוץ, אמיץ וגיבור, האמין
בדרך שהלך בה. כבר בגן הילדים הביע את דעתו הנ-
חרצת: להיות ישראלי זה לאהוב את הבית שלי בארץ
ישראל. את טיול בר המצווה ערך עם אביו בשביל יש-
ראל, הם צעדו במשך ארבעה ימים מלטרון לירושלים.
את חוק לימודיו סיים בהצטיינות במגמת מדעים.
דרור גדל במשפחה חמה ותומכת. הוא התגייס לצבא
כדי להיות לוחם, ואת מסע האלונקות סיים כשהוריו
מצטרפים אליו כשותפים מלאים. הוא אהב את חטיבת
גולני בה שירת, והיה למפקד כיתה בגדוד 51. כמפקד,
היה קשוח אך תמיד הגיע בבוקר עם חיוך ונתן תחושה
טובה לחייליו. עם זאת, הוא ביקש מאחיו הצעיר רענן
שלא להתגייס לגולני, כדי שאמא תישן בשקט בלילות.
המשפחה ואלה קעקעו על גופם, כל אחד בדרכו
את סמלו של דרור, וייבשו את זר הפרחים האחרון
שהביא עימו הביתה.

סמ"ר אורי יהונתן כהן ז"ל

מנווה ירק

בנם של יערה ועדי, אח לדן, ניר,
גל ואייל.

אורי שירת בלוחם ביחידת יהל"ם,
נפל ב־6 ביוני 2025 בקרב בדרום
הרצועה. בן 20 בנופלו.
אורי, שהקסים את כולם בחיכוכו
הכובש, הצטיין בלימודיו בבית חינוך
ירקון, היה שחקן כדורגל מוכשר, לוחם
שקול ורציני, ובעיקר חבר טוב ואהוב.
מגיל צעיר אורי הציב לעצמו
מטרות. בלימודים, בספורט, בצבא
ובהתמדה ונחישות השיג אותן. את

הכול עשה בצניעות בשקט ועם המון חן וקסם אישי.
אורי היה כזה שאי אפשר לעמוד בפניו. טוב לב, שמח ואוהב.
בכל אחד ובכל דבר ראה את הצד החיובי, את הטוב, והדביק
את סביבתו בזה. אורי היה מוקף בחברים טובים שליוו אותו
עוד מהגן, ואהב אהבת נפש את נוגה, זוגתו.

אורי שיחק כדורגל בהפועל פתח תקווה, והעפיל לליגת על
עם קבוצת הנערים. הוא היה שחקן פותח. חזק, מסוגנן, אינטליגנ-
נטי, טכני. בגיל 18, כשעמד בצומת דרכים, לא התלבט לשנייה.
רצה לתרום למדינה, להיות לוחם ופרש מהכדורגל.

אורי התגייס לצבא בדצמבר 2023 ולאחר הכשרה ממושכת
ביחידת יהל"ם של חיל ההנדסה, הוא הצטרף ללוחמה ויצא
לפעילויות בסוריה, לבנון ועזה. אורי ידע בדיוק היכן הוא
רוצה להיות ומה ייעודו. הוא חיכה בקוצר רוח לתרום למדי-
נה, לעשות הכל עבור העם בו הוא חי, עבור משפחתו וחבריו.

הוא רצה להרגיש משמעותי וחיוני. חבריו לצוות מספרים
על לוחם רציני, שקול, אהוב אמיץ ומוכיל.
יפה תואר ויפה נפש, כך תיאר אותו סבו, שהיה קשור אליו
בקשר עז, והספיד: "ה' אורי יִישָׁעִי מִמֵּי אֵיכָּא, ה' מְעוֹז חַיִּי
מִמֵּי אֶפְתָּדָר" (תהילים כ"ז).

חיובו של אורי המיס כל לב – "אני בטוח שגם אלוהים לא יכול
לעמוד בחיוך שלך", ספד חברו גיא, "שמור עלינו מלמעלה".
אורי נגע בהמון לבבות וגם במותו, ממשיך לגעת בלבבות.
החיוך שובה לב, הקסם, העיניים הטובות, הכנות, האהבה הפשוטה
והטהורה לכל מי שסביבו. השקט, השלווה, השמחה מעומק ליבו.
לעולם נזכור אותו. לעולם ילווה את כולנו. לעולם נישא
אותו בתוך ליבנו.

לזכרם

סמ"ר יואב רוור ז"ל, משדה ורבורג

בנם של גילי וליאור ואחיהם הבכור של תמר ועומרי, ונכדם הבכור של משפחת רוט. בוגר בית חינוך עמי אסף. יואב היה לוחם ס"פ (סילוק פצצות) ביחידת יהל"ם, חיל הנדסה קרבית.

נפל בקרב בדרום רצועת עזה, ביי' בסיוון ה'תשפ"ה, 6 ביוני 2025, בן 20 בנופלו.

יואב נולד בחיפה ועבר עם הוריו בגיל חצי שנה ליישוב שדה ורבורג בו גדלה אימו גילי.

כמו מרבית בני שכבתו בכפר, יואב התחנך בגני הילדים ביישוב, ביה"ס יסודי צור פית וביה"ס עמי אסף אותו סיים כתלמיד מצטיין במגמה הפיזיקלית.

יואב היה ועודנו אהוב מאוד בידי כל מי שהכירו מאז ומתמיד. ילדון שבלט בגובהו, שערו בצבע דבש וחיוך שלא מש מפניו. מגיל ביה"ס יסודי שיחק כדורסל במרעדון הספורט הפועל כפר סבא שם בלט

בכישוריו הרב, חכמת משחקו ונועם הליכותיו. עקב בצד אגודל, עם המון סבלנות ומשמעת עצמית התברג בקבוצות הילדים המובילות במועדון, כמו גם מאוחר יותר בקבוצת נוער על והיה לשחקן מוביל עד לגיוסו.

בנוסף שיחק יואב בנבחרת ישראל בכדורסל עד גיל 14 וייצג בגאווה את המדינה בטורניר מוצלח בחו"ל והמשיך לשחק בנבחרת הקדטים.

כילד אהוב ואהוד היו ליואב חברים רבים מהכפר, ממועדון הכדורסל, מנבחרת ישראל ומבית הספר. חבריו

תיארו אותו "זה שתמיד עם חיוך ענק על הפנים, זה שגור תן יד או אוזן קשבת כשצריך, זה שיודע להעמיד אותך במקום, זה שמתקן אותך כשאתה עושה טעות, זה שמחבר בין אנשים, זה שמחבר בין חבורות. זה שצוחק ושמוח איתך וזה שמנחם אותך. תמיד צנוע, תמיד מחושב".

בשנתיים האחרונות נוספו חברים רבים משירותו הצבאי. חבריו לצוות מספרים על לוחם שהיה דמות מופת של אומץ ושקט, עם שילוב נדיר של אחריות, מסירות ובגרות. אהבת הארץ ואהבת האדם. חברויות אלו כמו גם משיפתו היו מאוד חשובים ומרכזיים בחייו. כבר מגיל צעיר החליט יואב שכשיגיע זמנו להתגייס ייעשה שרות משמעותי וקרבי ככל הניתן בהתאם לערכים של נתינה ואהבת הארץ בהם האמין.

הוא התגייס ליחידת יהל"ם בגיל 18 וצלה את המסלול המפרך עד להסמכתו כלוחם ס"פ. יואב השתתף בלחימה בגזרות השונות, לבנון, סוריה ועזה, בפעילויות

רבות ומגוונות תוך סיכון חיים מתמיד. ב-6/6/2025 בשעה 06:00 בבוקר לערך, יואב עם צוותו פשטו על בית לאחר לחימה רצופה של כ 40 שעות במסגרת מבצע 'מרכבות גרעון' ברצועת עזה.

במהלך סריקת הבית אחר אויב ומטענים, התפוצץ מטען רב עוצמה שהוטמן כמלכוד שהרג את יואב ושלושה חברים לוחמים נוספים.

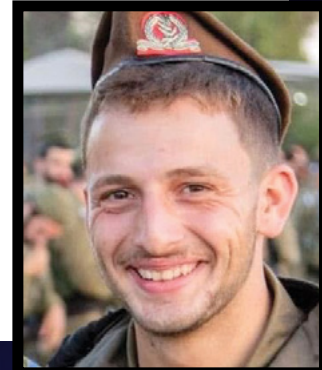
נזכור תמיד את יואבי שלנו, אהוב ליבנו היקר לנו מכל שיישאר לעד בן שדה ורבורג בה גדל ובאדמתה נקבר.

סמ"ר ים פריד ז"ל

ים, בוגר בית חינוך עמי אסף, מהיישוב סלעית, נפל ב־8 למאי, 2025, י' באייר תשפ"ה.
ים ז"ל הוא בנם של קרן ואיציק, אח ליהלי ודין.
הוא נפל בקרב ברפיח בעת מילוי תפקידו כלוחם בסיירת גולני. בן 21 בנפלו.

סרן איתי מרקוביץ ז"ל

איתי, בוגר בית חינוך ירקון, מהיישוב כוכב יאיר צור יגאל, נפל ב־13 לנובמבר 2024, י"ב בחשון תשפ"ה.
איתי ז"ל הוא בנם של תמי ואורן ואח לעומרי ואלה. הוא נפל בקרב בדרום לבנון בעת מילוי תפקידו. בן 22 בנפלו.

מתוכם – הם אחינו הפרטיים, האישיים, הקרובים:

גיא לוי, בוגר מחזור נ"ג
דרור חן, בוגר מחזור נ"ח
ים פריד, בוגר מחזור נ"ח
יואב רוור, בוגר מחזור נ"ט
אחים שלנו – לא שכחנו. ולא נשכח.
אתם חסרים כאן היום – בכל צעד, בכל נשימה, בכל מחיאת כף.

אבל גם כשאתם לא כאן – אתם איתנו. הדרך שלכם ממשיכה להאיר לנו את הדרך.
הערכים שהובלתם – האומץ, הנתינה, החברות, האכפתיות – חיים ונוכחים בתוכנו, יום יום.
אנחנו מבטיחים להמשיך – להתמודד, לצמות, ללמוד לחיות לצד הכאב.
להנציח אתכם, לספר עליכם, לשאת את שמכם בגאווה.
כי תמיד תהיו חלק מאיתנו – חלק מהמחזור הזה, חלק מבית הספר הזה.
אז אחים יקרים ואהובים שלנו,
אנחנו אומרים לכם היום בקול צלול וברור:
לא נשכח. לא נוותר. ולא נפסיק לאהוב."

ארבעה מבוגרי ובוגרות מחזור ס"א שסיימו השנה את בית חינוך עמי אסף, שכלו את אחיהם במלחמה.

בטקס הסיום שהתקיים בחודש יולי, הקריאו רענן, אחיו של דרור חן ז"ל, שירה, אחותו של גיא לוי ז"ל, תמר, אחותו של יואב רוור ז"ל, ויהלי, אחיו של ים פריד ז"ל, את המילים הבאות:

"בערב מיוחד ומרגש זה, שבו אנו חוגגים את סיום תקופת הלימודים בבית הספר עמי אסף – אנחנו, ארבעה חברים שחברו יחד, והלוואי שלא היינו נאלצים לעמוד כאן – מרגישים צורך עמוק לעצור לרגע. לזכור. ולהזכיר. להזכיר את האחים האהובים והיקרים שלנו – אותם אחים שהיו אמורים לשבת כאן היום בקהל, לחייך בגאווה, למחוא כפיים, ולחבק אותנו בסיום. הם ליוו אותנו בכל דרך ובכל צעד – בחיים, בלימודים, ברגעים של שמחה ושל קושי.
הם – בוגרי בית הספר הזה ממש, שנפלו במלחמת חרבות ברזל – מלחמה שהשאירה חותם כואב על כולנו.
במלחמה הזו נפלו 12 מבוגרי עמי אסף, וארבעה

השנה שהייתה דרום השרון תשפ"ה

זו לא הייתה שנה רגילה. גם הפעם. בצל המלחמה, מתוך מציאות מאתגרת ומורכבת - המשכנו לפעול, ליזום, לחזק ולצמוח. המשכנו לשרת את התושבות והתושבים שלנו - בחינוך, בביטחון, בשירותים החברתיים, באיכות הסביבה ובקהילה. שמרנו על שגרה - וגם יצרנו שגרה חדשה. ועכשיו, רגע לפני השנה החדשה - אנחנו מזמינים אתכם ואתכן להציץ אחורה, לראות מה עשינו, איפה היינו, ולקבל טעימה קטנה מחלק מהדברים המרכזיים שקרו כאן בדרום השרון בשנת תשפ"ה.

נתנו מענה מקיף בעת מבצע "עם כלביא"

ניק בלים להתמודדות עם מצב החירום בקרב ילדים, סלי מזון חולקו באמצעות עמותות אחים למשפחות הזקוקות לסיוע ועשרות מסרים, סרטונים והודעות הסברה של הדוברות ומכלול מידע לציבור הועברו לציבור בכל הפלטפורמות הדיגיטליות והיישוביות, במטרה לחזק את תחושת הביטחון והמוכנות ולהעביר מידע חיוני. במקביל מוקד המועצה נתן מענה ל-1082 פניות במהלך ימים אלו.

בנוסף, ערכנו תרגילים והערכות מצב תכופות, והתקיימו סיורים ביישובים ובאתרי הרס לצורך למידה, שיפור מוכנות ומתן מענה מהיר. ראש המועצה סיירה ביישובים, יחד עם קב"ט היישובים, כדי לאתר פערים ולוודא מענה מקיף לצרכים בשטח.

מיד עם תום הלחימה, וכשההנחיות אפשרו זאת - פתחה המועצה את כלל מוסדות החינוך, כולל הצהרונים כשהיא מוכנה ומגויסת למעבר לשגרה.

במרכז ההפעלה, תוך שיתוף פעולה הדוק עם ראשי הצח"י ביישובים. כדי לחזק את המענה המקומי רכשנו וחילקנו מבשרי קשר ליישובים בהם היה חוסר, והקמנו מערך סיורי אבטחה שהורכב ממאבטחי מוסדות החינוך לשמירה על תחושת בייטחון.

גם עבור ילדי העובדים והעובדות החיוניים ניתנה תשומת לב - עם שמרטי פיות שפתחה המועצה בשלושה מוקדים ברחבי המועצה ובהם השתתפו עשרות ילדי עובדים חיוניים מהמועצה עד סיום המבצע.

תוך כדי המבצע, המשיכה המועצה ליזום ולפעול גם בתחום הרווחה והחוסן הקהילתי: קיימנו פעילויות הפגה בזום לילדים, למשפחות מיוחדות ותושבים ותיקים; פתחנו את הספרייה הדיגיטלית לשימוש חופשי לכלל הציבור; מתנדי בים יצרו קשר אישי עם ותיקים לבדיקת מצבם; השירות הפסיכולוגי חינוכי יזם וקיים מפגשי הורים בזום במטרה להע-

שעה לאחר פרוץ מבצע "עם כלביא" הוקפצו לפנות בוקר מנהלי ועובדי המועצה המאיישים את מכלולי החירום למרכז ההפעלה במועצה להערכת מצב ראשונה עם ראש המועצה, המנכ"ל ונציגי פיקוד העורף. ברגע זה נכנסה המועצה למצב חירום מלא ובמהלך כל 12 ימי המבצע אויש מרכז ההפעלה 24/7 על ידי צוותי המועצה שנערכו לתת מענה ושירות לכל תרחיש בימי הלחימה.

במהלך ימי המבצע ביצענו מיפוי מדויק של מעל 200 מקלטים ציבוריים ברחבי היישובים, והקמנו מערך תיעוד למעקב אחר שעות תושבים במקלטים הציבוריים - לצורכי ביטחון ומענה במרה של פגיעות. בנוסף, בהתאם לצרכים שעלו מהשטח פתחה המועצה מוסדות חינוך ציבוריים עבור תושבים שאין בקרבם ממ"ד או מקלט וביקשו לשהות במחסות הולמים.

מערך מבצעים חדש נבנה לפעול במקביל למכלולי החירום ופעל סביב השעון

הקמנו ושדרגנו מרכיבי ביטחון ביישובים

בישובית, תאורה, שערים ואמצעים טכנולוגיים. השנה בשיתוף החברה הכלכלית לקידום דרום השרון בנינו 13 מרחבים מוגנים מוסדיים בבתי ספר וגני ילדים.

במהלך השנה החולפת שיקמנו והקמנו נוסף דרכי ביטחון ביישובי המועצה שבקו התפר ושיקמנו גדרות ביטחון. כמו כן התקנו תאורת ביטחון ביישובים שנדרש בהם. היכן שהיה צורך המשכנו להשתמש בשיפוץ ואחזקת מקלטים ציבוריים ביישובים ויצאנו למכרז לרכישת מערכת תצפית ואמצעי קשר ליישובים בקו התפר. רכשנו מכשירי קשר לרכיבי ביטחון במוסדות החינוך לשימוש בעת הצורך בחירום וביצענו הדרכות לצוותי החירום היישוביים לאורך השנה. גייסנו מומחים ומקק"ל מימון לשיקום מרכיבי ביטחון וצרכי הגנה, כמו הקמת גדרות, כריזה

הצטיידנו באמצעי חירום וציוד כיבוי וחילוץ

מצלמות משולבות רחפן, קשר, כריזה, מסכי שליטה, בקרה וטלוויזיה וציוד טלפוני. צוותי המועצה הרלוונטיים וכן מתנדבי יחידת החילוץ הוכשרו להשתמש באמצעים האלו בתרגול ובחירום.

בתחילת השנה החולפת רכשה המועצה ציוד ייעודי נוסף לשעת חירום: טרקטורון כיבוי אש וגרור חילוץ מצויד ליחידת החילוץ המועצתית. אלו הציגו טרפו לחפ"ק הנגרר המשמש לניהול אירועי חירום מהשטח ובו מערכות

פעלנו לקבלת תקציב החירום ליישובי קו התפר

האזורית דרום השרון, יחד עם המרכז לשלטון אזורי ומועצות נוספות מקו התפר עתירה לבג"ץ, בבקשה להורות לממשלה לקיים את החלטתה ולהעביר את הכסף שנועד לתגבר את הביטחון ביישובי קו התפר.

בספטמבר האחרון, 9 חודשים לאחר שהממשלה אישרה העברת 50 מיליון ש"ח עבור מרכיבי ביטחון לרשויות המקומיות בקו התפר, ולאחר פניות חוזרות ונשנות ליועמ"שית לממשלה שלא הניבו תוצאות-הגישא המועצה

המשכנו במאבקים הסביבתיים לשמירה על השטחים הפתוחים

כבר מספר שנים אנחנו נאבקים נגד תוכנית הקמת הדפו (מחסן הרכבות) של המטרו על אדמות גן חיים. לאחר מהלכים ומאמצים מתמשכים ולאחר שיומנו במקום שבנינו חלופות להציע למיקום הדפו, הגשנו בשנה החולפת בג"צ במטרה להוביל להארכת קו המטרו למחלף איל ולשינוי מיקום הדפו לחלופה שלא תהווה פגיעה סביבתית. במקביל אנחנו בעיצומו של מאבק למנוע הקמתו של מסוף אגרג-טים סמוך לאזור של היישובים חגור, אלישמע ונווה ירק. לאחר עבודה מקצועית ממושכת בשנה החולפת הצליחנו לשכנע את המועצה הארצית לתכנן ובניה בהיתכנותה של תוכנית חלופת בשטח מרוחק ובחודשים הקרובים תדון המועצה הארצית בחל"פ זה וז בתקווה שמאבקנו יוביל לשינוי התוכנית.

גם התוכנית להקמת תחנת הכוח "ריינר" בשטחי המועצה אושרה ברעדה לתשתיות לאומיות, ולאחר מאבק עיקש אנו פועלים להגשת בג"צ על מנת לבטלה.

קיימנו מבצעי אכיפה נגד שפיכת פסולת בשטחים חקלאיים ופתוחים

בשנה החולפת קיימנו במועצה פעילות משותפת עם גורמי האכיפה השונים לתפיסת משלכי פסולת בשטחים חקלאיים. בפעולות יזומות של אגף הביטחון במועצה יחד עם פקחי המועצה ומג"ב דרום השרון, נתפסו על חם במספר מבצעי אכיפה משאיות המ"שליכות כמויות רבות של פסולת בניין בשדות והם קיבלו דו"חות מחמירים.

יעקב גרוסמן נדל"ן

שנה מבורכת
טובה מקודמתה

לפגישת ייעוץ דיסקרטית והערכה ללא עלות והתחייבות

פזית שאולזון
052-8543049

יעקב גרוסמן
054-2109410

יעקב גרוסמן, מהנדס בעל תואר שני וחבר בוועדת בנין ערים לשעבר. עם ניסיון מוכח של למעלה מ-30 שנה בנדל"ן. פזית שאולזון, מתמחה במכירת נכסים במושבים

שוברי תקרות זכוכית בכל הארץ

התמחות במכירת נחלות במחירי נטו / ברוטו, פרצלציות, בתים בהרחבות ומשקי עזר

★★★★★

יעקב לא רק מצא בשבילי את בית החלומות אלא גם ליווה אותי ואת המוכרות בתהליך. מצד אחד תוך כדי כיבוד הרצונות של שני הצדדים ומצד שני תוך הורדת פחדים ולחצים כדי להגיע לעסקה טובה לכל הנוגעים בדבר. מומלץ בחום לכל מי שמחפש שטח או בית!

ליאור שיאון

★★★★★

ליווה אותנו בתהליך מכירה במקצועיות, ענייניות, יושר ובמסירות רבה. ממליצה ביותר.

רותי חניסקי אמיתי

מקצועיות, אמינות,
עם תוצאות
מוכחות

היסמין 8 כוכב יאיר
09-7493838, 054-2109410

לאתר הנכסים של המשרד
www.grossman-nadlan.co.il

קידמנו את הקמת "המוקד הרואה" להגברת הביטחון ביישובים

בשנה החולפת ובצל המלחמה יזמינו וקידמנו את הקמתה של מערכת בקרה ושליטה ממוחשבת שמחזיקה ברת למצלמות ביישובים ונועדה להרתיע בזמן אירוע חירום ביטי חוני או פלילי. המוקד הרואה פועל 24/7 ומקבל התראות ממצלמות אבטחה ומערכות אנליטיקה מתקדמות ליצירת תמונת מצב והעברתה לכוחות בשטח, בהם שיטור מג"ב, צוותי פיקוח, כיתת כוננות, צוותי חירום יישוביים, קב"ט המועצה וגם כוחות משטרה, מד"א וכיכוי והצלחה, בהתאם לצורך. בעת המערכת מודי כנה ואגף הביטחון במועצה בעי צומו של תהליך גיוס והכשרה של כוח אדם ייעודי למשימה וחיבור היישובים שביקשו להצטרף.

הגשמו את "המשאלה" - מרכז להשאלת ציוד לגני הילדים

בהובלת מחלקת גני הילדים באגף החינוך הקמנו את "המשאלה", מרכז קהילתי להשאלת ציוד העזר לרשות כלל צוותי החינוך בגני הילדים במור עצה. המרכז אוסף אליו ציוד שאינו נמצא בשימוש בגנים מסויימים, והופך אותו לזמין להשאלה לגנים אחרים, במטרה לגוון ולהעשיר את המשחקים תוך התאמה לגנים, ובאמצעות ניצול יעיל של משאבים קיימים, חיסכון, שמירה על הסביבה וצרכנות נכונה. הציוד שבמשאלה נאסף מגנים ומחסנים ברר חבי המועצה ולאחר מיון, סידור וקטלוג נקלט בתוכנית ניהול מלאי והשאלה שפותחה לצורכי הפרויקט. במשאלה שלושה מתחמים: עולם הספרים, ציוד למשחק הכולל תחפושות, בובות, כלי נגינה, משחקים דידקטיים ועוד והשלישי הוא ריהוט שמתאים לגני ילדים. בנוסף הוכן מדור מיוחד של ציוד טיפולי המתמקד בתחומי התפתחות כמו שפה, מוטוריקה, רגשי חברתי ועוד.

סניף כפר סבא פתוח גם בשבת!

IRAQI

MARKET

SINCE 1932

עיראקי מרקט חנויות המזון הגדולות באזור

כל הסניפים פתוחים כל ימות השבוע כולל שישי שבת בשעות 8:00-22:00

כפר סבא, רחוב היוצרים 2 - 09-9654043 - 09-9654043 שלוחה 2

טירה, כניסה מזרחית מכיוון כוכב יאיר - 09-9654043 שלוחה 1

טירה, כניסה מערבית לכיוון כפ"ס (דרך יפו) - 09-9654043 שלוחה 5

להזמנות בשר

www.bneiraqi.co.il

תחזוקה ותיקון גגות רעפים

ציפוי ארגזי רוח באלומיניום

החלפת רעפים

התקנת בידוד ומאווררי גג בגגות קיימים

התקנת מרזבי אלומיניום ותיקון מרזבים

בניית גגות רעפים מעץ וממתכת

החלפת גגות רעפים ואסבסט

חידוש ואיטום גגות בטון

בחומרים מתקדמים

גגות ומרזבים

גל גולדשטיין

30 שנות ניסיון

052-2524059

050-5550775

www.gag-gagot.co.il

הרחבנו את מסגרות החינוך המיוחד

עם תחילת שנת הלימודים פתחנו בית ספר יסודי חדש לחינוך מיוחד נפשי בכפר מזל"ל.

בית הספר החדש מתמחה בחינוך תלמידים עם צרכים רגשיים ונפשיים ומיועד לילדים וילדות בכיתות א'–ו' הזקוקים לסביבה תומכת, יציבה ומכילה שמבינה את עולמם הפנימי. בית הספר יפעל בגישה המשלבת למידה חינוכית מותאמת, טיפולים רגשיים וקהילה טיפולית מקצועית, הכוללת אנשי חינוך, פסיכיאטרית מלווה, פסיכולוגים, מטפלים רגשיים ותומכי הוראה.

נוסף אליו פתחנו גן תקשורת בחגור וביתת תקשורת בבית ספר יחדיו.

בית הספר התקשורתי המשולב שג" פתח בשנה שעברה בעמי אסף ומשלב ילדים על הרצף התקשורתי מתרחב השנה גם לתיכון וילמדו בו תלמידים

צפויים להתווסף כ-200 תלמידים ותלמידות ו' ועד י'.
בית ספר בית אקשטיין בית ברל פותח בימים אלו תוכנית בוגרים למי סיימו י"ב ובית אקשטיין כפר מזל"ל מגדיל את מספר הכיתות בשכבות ז' ו-י'. סה"כ במסגרות חדשות אלו

צפויים להתווסף כ-200 תלמידים ותלמידות חדשים בחינוך המיוחד ברחבי המועצה, כל זה על מנת לאפשר לכל הילדים והילדות עם צרכים שונים ללמוד במסגרות עם מענה מדויק ומותאם בקהילה שלנו וקרוב לבית.

הובלנו בגאווה

דרום השרון היא המועצה האזורית שדורגה ראשונה בארץ במדד הגאווה של הרשויות המקומיות לשנת 2024. בנוסף המועצה דורגה מקום שני בארץ מבין כלל הרשויות המקומיות הקטנות (עד 50,000 תושבים, כאשר הציון שהוענק למועצה הוא 98 (כאשר הממוצע הארצי הוא 63).

במדד של האגודה למען הלהט"ב שבחן את המדיניות, השירותים והתמיכה של הרשויות המקומיות כלפי הקהילה הגאה וכלל חמש קטגוריות (חינוך, רווחה, נראות, תרבות ותשתית קהילתית) נכתב כי: "מועצה אזורית דרום השרון מצטיינת בכל תחומי המדר, בזכות עשייה מכבדת בעבור חברי וחברות הקהילה הגאה ברשות. הרשות פותחת את שעריה לשיח

רות לצוותים, ליווי הורים לילדים להט"ב ואירועים בעבור משפחות גאות".

על שוויון, קבלה והכלה. ברשות נמצאים שירותים הקשורים למרחב בטוח, הכשר

נפגשנו בעשרות אירועי תרבות וטיולים

בתקופת החגים יתקיים שוב מיזם 'בתים פתוחים'.

במהלך השנה נפגשנו עם אלפי חמ"י נויים ועוד אורחים רבים בחיכל התרבות שלנו בערבי זמר, הצגות תיאטרון, מופעי בוקר לגיל השלישי, מופעי סטנד אפ, הקרנות סרטים והרצאות אקטואליה. טיילנו ב-10 טיולים ברחבי המועצה במסגרת פרויקט "מגלים את הטבע ליד הבית", ונהנינו יחד בסדרת הרצאות ופעילויות בטבע באירועי "בש-ביל הירקון".

מסורת חדשה של אומנות ותיירות בדרום השרון החלה השנה, כאשר בחג הסוכות האחרון עשרות אומנים ואומניות, יוצרים ויוצרות מרחבי המועצה פתחו את הבית, הסטודיו, הגינה והלב והציגו את היצירות שלהם בשלל תחומים, בסוף שבוע של תיירות כפרית ואומנות בדרום השרון, בהובלת עמותת תפ"ח לקידום התרבות, פנאי, ותיקים וחינוך ביישובי דרום הש"ר. מאות תושבים ואורחים סיירו ונהנו ממיזם 'בתים פתוחים', מאומנות מקומית ואישית ביישובים רבים במועצה. גם השנה

הקמנו את השירות לטיפול בנפגעי ונפגעות מלחמת חרבות ברזל

קבוצתיים, מיצוי זכויות ותיווך לשירותים, התערבויות קצרות ו/או ארוכות טווח, תמיכה, ייעוץ, הדרכה מקצועית וחיבור למענים בקהילה. במהלך השנה התקיימו גם פעילויות עבור משרתי המילואים, בהן סדנה זור גית לעיבוד תקופת המילואים, סדנאות חוסן, מפגש עיבוד לעצירים שחוו שכול ואובדן ויום הפוגה לבני זוג במילואים. ניתן ליצור קשר עם מרכזת השירות עו"ם ליחי אסייג גורפינקל בטלפון: 050-6658715 (אפשר גם בוואטסאפ) או במס': 03-9000578

בתחילת השנה החולפת הקמנו במועצה את השירות לטיפול בנפגעי ונפגעות מלחמת חרבות ברזל. השירות החדש נועד לתת מענה עבור משרתי ומשרתות מילואים ובני משפחותיהם, משפחות שכולות וחברי ריג שכולים, פצועי מלחמה ומשפחותיהם, אנשי ונשות קבע, שורדי הנדסה והמסע בות ומשפחותיהם, מפונים מבתייהם, וכל תושב או תושבת שמרגיש שהמלחמה הכבדה עליו והוא זקוק לתמיכה וסיוע. השירות מציע טיפולים פרטניים וטיפולים

הקמנו נבחרות רובוטקה של תלמידים במרכז היזמות והחדשנות שלנו

בשנה החולפת הקמנו באולם נבחרת רובוטקה של תלמידי ותלמי-דות בית חינוך עמי אסף שהשתתפה בתוכנית First והעפילה לגמר הארצי בתחרות FTC. תלמידי מגמת רובוטקה מירקון בשכבת י"ב הצטיינו גם הם בשזכו במקום שני בארץ בתחרות הלאומית לרובוטקה והנדרסה. נבחרת החלל של חטיבת הביניים בירקון העפילה לגמר הארצי של אולימפיאדת החלל של סוכנות החלל הלאומית.

הענקנו מענה להורים וילדים לחיזוק החוסן הרגשי

בצל המלחמה והשלכותיה על התלמידים והוריהם, פעל השירות הפסיכולוגי חינוכי יחד עם המחלקה לקידום נוער לחיזוק החוסן הרגשי. מעל 1,000 ילדים וחורים השתתפו ביוזמות שנועדו לסייע בהתמודדות רגשית בתקופת המלחמה, בהן: סדנאות לנוער ביישובים, קבוצות לילדי משפחות המילואים, קבוצות מנהיגות מגשרת, מיזם "ציפור הנפש" שהציע הקראת סיפור ושיח רגשי לקבוצות ילדי גנים והוריהם ועוד. במקביל גם קיימו צוותי השפ"ח טיפולים פרטניים בהתאם לבקשות בכל הגילים. היחידה למוגנות קהילתית קיימה השנה הדרכות חורים למתבגרים והדרכות להורים לגיל הרך, סדרת הרצאות בנושאי התמודדות הורית בשעת חירום ותמיכה גם בהפעלת סיירת חורים בצור יצחק. מאות חורים השתתפו בפעילויות השונות.

פעלנו עבור משרתי ומשרתות המילואים

השנה קיימנו בהובלת אגף נוער וצעירים מענים ופעילויות עבור אוכלוסיית משרתי המילואים ומשרתותיהם. הטמענו את מערך התימיכה והליווי של "העוגן למשפחות המילואים" למתן מענה לצרכים הייחודיים של המשפחות וגייסנו מתנדבים/ות לסיוע, ליווי ותמיכה. נפגשנו ובילינו גם בערב הוקררה למאות מילואימניקים מהמורעצה עם מופע סטנדרט, בהפנינג קיץ למשפחות המילואים ומשרתי הקבע יחד עם 400 משתתפים, במפגש מעצים לנשות המילואים ובהצגת חנוכה עם מאות מילדי וילדות משפחות המילואים.

יזמנו פרויקטים חדשים בחינוך

רים 'בראשית' בצור יצחק ושנה הבאה התוכנית תתרחב לעוד יישובים ברחבי המועצה.

בנוסף בשנת הלימודים החדשה שנת פתחה זה עתה, פתחנו לראשונה את תוכנית "ממריאות" – תוכנית הסייבר הלאומית, בהשתתפות כ-30 תלמידות כיתה י' מבית חינוך ירקון ומעמי אסף. התוכנית נועדה לאפשר לנערות חשיפה והעמקה בתחומי הסייבר והמידע חשיבים ולחקנות ידע טכנולוגי מתקדם, וחשיפה לחברות הייטק מובילות במשק.

מועצת הנשים, בשיתוף אגף החינוך של דרום השרון, הובילו בשנה החולפת תוכנית ייחודית לעידוד השתלבות בנות במקצועות המדע, הטכנולוגיה, ההנדסה והמתמטיקה (STEM).

התלמידות לקחו חלק בהרצאות מעוררות השראה ומפגשים עם נשים פורצות דרך מחקחילה – וקיימו סיורים בחברות ההייטק SAP ו-HP ולמדו שהן שמייים הם לא הגבול, אלא רק ההתחלה. הפיילוט התקיים בשני בתי ספר יסודיים (צופית וכצלסון) ובחטיבת הנער.

הנצחנו את החללים

השנה בצל המלחמה, פתחנו לראשונה במיזם ייחודי ומרגש שמקשר בין עבר, הווה ועתיד ומנציח את מורשת הנופלים מהמועצה. משפחות חללים מהמועצה נפגשו בבתיים מארחים עם תושבות ותושבי המועצה וסיפרו את סיפורם של יקיריהם שנפלו בעת מילוי תפקידם או בפעולות איבה. מאות תושבות ותושבים נחשפו בשבוע של יום הזיכרון לסיפורי חייהם של בני ובנות דרום השרון שאיבדו לאורך השנים ובמלחמת חרבות ברזל.

ממונים ע"י ביהמ"ש ובתי הדין בתיקי עיזבונות, כינוסי נכסים והליכי גישור גירושין ומשפחה.

- מלווים זוגות, משפחות, ארגונים, חברות ובעלי עסקים בכל הקשור -
 - סכסוכים עסקיים ומשפחתיים
 - ניהול עיזבונות והליכי התנגדות לצוואות וירושות
 - כינוס נכסים מקרקעין ועסקים
 - מינוי אפוטרופוס וייצוג בבתי משפט בכל רחבי הארץ
 - עריכת צוואות ויפוי כח מתמשך

• **שירותי נטריון:** צוואות נטריוניות, הסכמי ממון, יפוי כח תצהירים, תרגומים (עברית/אנגלית/רומנית), אישור אפוסטיל

הליכי גישור גירושין

הליכי גישור בסכסוכי משפחה:

עסקים משפחתיים, עיזבונות, ירושה, משקים חקלאיים, קיבוצים

עריכת הסכמים משפחתיים:

הסכמי ממון, הסכם ידועים בציבור, הסכם גירושין, הסכם שלום בית

הליווי אישי, דיסקרטי וחסוי ללא פשרות עם אקפתיה ורגישות

לכל שאלה, הכולנה וייעוץ ראשוני ללא קשר - לימור ולימור גריסר, עו"ד וקאשרים 2-2 תמיד כאן בשבילכם

מרכז מסחרי מתן 052-5282929

אליעזר ולימור גריסר, משרד עורכי דין ונטריון
מגשרים ב-2 - הבית לגישור משפחתי
למעלה מ-25 שנות ניסיון בליטיגציה אזרחית, מסחרית ומשפחתית

לנכס שלכם מגיע יותר! חושבים להתחדש, למכור / לקנות?

דגנית ידידאל
נכסים | ייעוץ | גישור

תנו לי לעבוד בשבילכם

- איך ומה עושים ומאיפה מתחילים?
- מהו הזמן הטוב למכור/לקנות נכס?
- מחירים, תמחורים ומה שביניהם!
- הכנת הבית לפני צאתו למכירה
- הוצאות נלוות ומיסים צפויים במכירה/קניה
- שיווק, פרסום וקידום הנכס בכל המדיות
- סינון מוקפד והתאמת לקוחות מדויקת
- ניתוח הצעות מחיר ובדיקת רצינות
- גישור וניהול משא ומתן מקצועי

קשובה לדילמות ולחלומות שלכם, ליווי אישי דיסקרטי, חוויית שרות אחרת בשקיפות ובמקצועיות בלתי מתפשרת.
מעטפת תומכת: עו"ד נדל"ן, יועצי מס ושומאים, יועצי משכנתאות, מעצבות פנים / אדריכליות, שיפוצניקים וקבלנים מהטובים ביותר

✉ dganit.yedidel@gmail.com

דגנית ידידאל 054-8078316

הרחבנו את המענים לוותיקים במסגרת "זהב פלוס"

השנה תוכנית קהילה תומכת התחדשה תחת השם "זהב פלוס" והרחיבה את שירותי הבריאות המוצעים לחדרי התוכנית דרך שירותים ומענים חדשים ומשודרגים, בהם שיעור חכם עם מקש חירום ייעודי המחובר למר קד נטלי 24/7, גלאי נפילה המתריע למוקד המצוקה על כל נפילה, מערבת ביתית מתקדמת של לחצן מצוקה ועוד. לצד השירותים הרפואיים "זהב פלוס" המשיכו לפתח השנה את המענים החברתיים לוותיקי המועצה עם שלל פעילויות תרבות, ספורט ופנאי. מוזמנים להצטרף גם אתם! הפשוט באתר המועצה: "קהילת זהב פלוס דרום השרון".

הצטיינו בניהול תקין

המועצה האזורית דרום השרון קיבלה השנה ציון 100 במדד ההון האנושי לשנת 2024 של משרד הפנים. הדירוג מודד ביצועים טרבים של הרשויות המקומיות בתחום ניהול ההון האנושי והמינהל התקין, כגון ניהול תקין של מכרזי כוח אדם, אי קיום חריגות שכר, אחוז גבוה של נשים המועסקות ברשות, ייצוג הולם לאנשים עם מוגבלות, מנגנון הערכת עובדים, הגשת הצהרות הון ועוד.

חנכנו את מעגל התנועה החדש בבית ברל

לאחר מאמצים ממושכים של פעילות מול משרד התחבורה ומשרד האוצר, המשטרה וגורמים בממשלה, סוף סוף הוקם והחל לפעול מעגל התנועה החדש בכניסה לבית ברל, אשר החליף את צומת ה-T המסוכנת במקום.

חיזקנו את החיבור הבין-דורי

השנה התחלנו במיזמים רב דוריים עם ותיקי המועצה שמחזקים את הקהילה שלנו: תושבות ותושבים ותיקים מהמועצה צה התנדבו במהלך השנה בגני הילדים במסגרת הצהרונים, שיחקו, יצרו והקריאו סיפורים לילדים. המיזם החדש הוא פרויקט משולב של עמותת תפוח והביטוח הלאומי ובשנה החולפת השתלבו ותיקים וותיקות בהתנדבות ב-7 גני ילדים. הפרויקט שמלווה ע"י צוות מקצועי שעוטף ומחבר ובין הילדים, הצוותים והוותיקים ימשיך גם השנה ויתרחב לצהרונים בגנים נוספים.

בנוסף יצאנו בפרויקט קריאה בהנאה – בו תושבות וותיקות מהמועצה השתלבו בבתי ספר יסודיים למפגשי הקראת סיפורים ופעילות יצירתית לתלמידי כיתות א'. המתנדבות הגיעו אחת לשבוע לבית הספר והעבירו פעילות לקבוצות ילדים קבועות בבית ספר כצנלסון, אהרונוביץ', יחדיו ומתן. לקראת השנה החדשה גייסנו עוד מתנדבות כדי להרחיב את הפרויקט לכל בתי הספר היסודיים.

מתנדבים ותיקים נוספים השתלבו גם בפרויקט "פוש להצלחה" ובמהלך השנה נתנו שיעורי עזר לתלמידים בבתי הספר מהיסודי ועד לתיכון, החל מעזרה בהכנת שיעורי בית, ועד העשרה בתכנים מגוונים מניסיונם של המתנדבים. השנה הפרויקט התקיים בבית הספר כצנלסון, צור יצחק, חטיבת ביניים 'בראשית' ובית חינוך ירקון.

גם פרויקט "האקדמיה הבינורית" התקיים השנה לראשונה בגני הילדים, כאשר מתנדבים ותיקים תרמו מניסיונם ומעולמות התוכן שלהם ולימדו את ילדי הגנים נגרות, אומנות, גינות ועוד.

השנה התחלנו במיזמים רב דוריים עם ותיקי המועצה שמחזקים את הקהילה שלנו: תושבות ותושבים ותיקים מהמועצה צה התנדבו במהלך השנה בגני הילדים במסגרת הצהרונים, שיחקו, יצרו והקריאו סיפורים לילדים. המיזם החדש הוא פרויקט משולב של עמותת תפוח והביטוח הלאומי ובשנה החולפת השתלבו ותיקים וותיקות בהתנדבות ב-7 גני ילדים. הפרויקט שמלווה ע"י צוות מקצועי שעוטף ומחבר ובין הילדים, הצוותים והוותיקים ימשיך גם השנה ויתרחב לצהרונים בגנים נוספים.

בנוסף יצאנו בפרויקט קריאה בהנאה – בו תושבות וותיקות מהמועצה השתלבו בבתי ספר יסודיים למפגשי הקראת סיפורים ופעילות יצירתית לתלמידי כיתות א'. המתנדבות הגיעו אחת לשבוע לבית הספר והעבירו פעילות לקבוצות ילדים קבועות בבית ספר כצנלסון, אהרונוביץ', יחדיו ומתן. לקראת השנה החדשה גייסנו עוד מתנדבות כדי להרחיב את הפרויקט לכל בתי הספר היסודיים.

מתנדבים ותיקים נוספים השתלבו גם בפרויקט "פוש להצלחה" ובמהלך השנה נתנו שיעורי עזר לתלמידים בבתי הספר מהיסודי ועד לתיכון, החל מעזרה בהכנת שיעורי בית, ועד העשרה בתכנים מגוונים מניסיונם של המתנדבים. השנה הפרויקט התקיים בבית הספר כצנלסון, צור יצחק, חטיבת ביניים 'בראשית' ובית חינוך ירקון.

גם פרויקט "האקדמיה הבינורית" התקיים השנה לראשונה בגני הילדים, כאשר מתנדבים ותיקים תרמו מניסיונם ומעולמות התוכן שלהם ולימדו את ילדי הגנים נגרות, אומנות, גינות ועוד.

דגי האדי מיפו

חנות דגים, מסעדת דגים ובשרים על האש

בחנות מבחר דגים טריים יום יום
מחירים מצויינים ושרות ללא תחרות!

חג שמח וטעים

לכבוד החג
קרפיון טרי טחון / פרוס / שלם
לפי הזמנה

אנו מקבלים הזמנות טלפוניות לאיסוף עצמי

6 דגי מושט ב-100 ₪ בלבד • 8 דגי פילה בס ב-100 ₪ בלבד

חנות הדגים פתוחה כל השבוע 18:00-8:30, המסעדה עד 22:00

דגי האדי מיפו - רח' אל סלאם 10 טירה

054-2532666, 09-8866649

מא
מוצרי נפט

בס"ד

נפט וסולר לחימום ביתי

שרות מקצועי ואמין ומחירים שכדאי לבדוק!

www.myoil.co.il

***2702 | 053-7422422**

ניקינו את הפחים ברחבי המועצה

מחלקת התברואה באגף התפעול החלה לבצע בקיץ ניקיון של פחים מוטמנים ברחבי המועצה, הכולל שטיפה וחיטוי למניעת מפגעי תברואה וריחות. בנוסף לא שכחנו גם את הפחים הירוקים ומדי יום שטפנו בין 80-100 פחים ירוקים.

פתחנו עגלת קפה חדשה במתחם המועצה

פתחנו במתחם קריית המועצה עגלת קפה חדשה בשם אסתרקה. עגלת הקפה מציעה אוכל, שתיה ופינוקים וגם מוצרים שמוצעים במחיר מופקת. היא ממוקמת סמוך לחורשת האלונים והחוזה החקלאית, ובמרחק הליכה מהירקון, מהיכל התרבות ומהיכל ההופעות והכנסים-D-ONE.

אכלסנו לראשונה את פארק העסקים "האקו פארק"

בשנה החולפת החברה הכלכלית לפיתוח דרום השרון סיימה את עבודת הפיתוח המרכזיות בשטח ומרבית המגרשים שווקו. בימים אלה מגרשים של חברות גדולות ומשמעותיות בתהליכים של אכלוס. אחרי חמש שנים אינטנסיביות, פארק העסקים והתעשייה הראשון של דרום השרון בדרכו להיפתח.

שיקמנו נחלים וקידמנו יוזמות סביבתיות

בשיתוף הקרן לשטחים פתוחים ורשות ניקוז ונחלים ירקון. הענקת תמיכה כספית של המועצה והמשרד להגנת הסביבה עבור קידומן של ארבע יוזמות סביבתיות וקהילתיות שצמחו מתוך השטח ונבחרו על ידי המועצה. היוזמות שנבחרו הן: גינת פרפרים בנחשונים, מחסן השאלות בכפר סירקין, מרכז קיימות בטבע בנירית ובוסתן קהילתי בחגור.

השנה קיימנו עבודות שיקום ושדרוג בנחל הרם, לרווחת המטיילים והמבקרים. במסגרת העבודות, נטענו עצים ושיחים לאורך הדרך, תיקנו את הצנרת, חיברנו את הברזיות למים והצבנו פינות ישיבה, כל זאת בשיתוף רשות ניקוז נחלים וירקון. המושבנו לטפל ולשקם את נחל קנה במקטעים שונים לאורכו ואף זכינו בקול קורא בסכום של 2 מיליון ש"ח לשיקום נחל קנה במקטע אלישמע,

צמצמנו פסולת פלסטיק מזהמת

בתחילת השנה החולפת עמותת תפ"ח המובילה את צהרונני דרום השרון רכשה ל-1,200 ילדי הצהרונים בגנים ובבתי הספר, ערכות אוכל רב פעמיות אישיות המאפשרות ע"י משרד הבריאות, הכו"ל ללות צלחת עם מכסה, מזלג וכף לארוחת הצהריים. כל זאת במטרה להיות יותר סביבתיים, יותר בריאים ויותר חסכוניים. 6000 כלים רב פעמיים נחסכים מדי שבוע במועצה בזכות המהלך החשוב הזה.

שברנו שיאים בקייטנת הספורט

טופים. המועצה הפעילה השנה קבוצת כושר לאנשים עם צרכים מיוחדים, קבוצת טניס שולחן לאנשים עם מוגבלות פיזית וקבוצת בוצ'ה לאנשים עם מוגבלות פיזית, שקיימה לראשונה טורניר ייחודי מסוגו בארץ אצלנו בדרום השרון.

עוד עשרות פעילויות ואירועי ספורט במועצה וביישובים, בהם ימי ספורט ביישובים, ניווט משפחות, טיולי אופניים לאורך הירקון, טורנירים בענפי הספורט השונים ואירועי ספורט להנצחת חללי המועצה ולתמיכה במאבק לשחרור החי

כמדי שנה גם השנה קיים אגף הספורט שלנו את קייטנת הקיץ הספורטיבית לברי גרי כיתות ג'-ו', רק שהשנה שברנו שיא בדרום השרון עם 270 ילדים וילדות שהשתתפו בקייטנה במהלך החופש הגדול. אגף הספורט שלנו יזם וקיים השנה

פיתחנו התנדבויות חדשות עם בני ובנות הנוער

השנה קיימנו באגף הצעירים והנער פרויקטים התנדבותיים וקהילתיים חדשים של בני ובנות נוער: תלמידות ותלמידים משכבות ח' ו-ט' מבית חינוך ירקון חנכו במהלך השנה כ-50 תלמידים מביה"ס אהרונוביץ. התלמידים הבוגרים חנכו פרטנית תלמידים צעירים במשך כל השנה, סייעו בלימודים, תמכו חברי תית והשקיעו במסירות בהתנדבות המי שמעונית.

השנה קיימנו לראשונה גם את תכנית ביקורים, תוכנית מעצימה ומרגשת במסגרתה כל תלמידי שכבת ט' בירקון הפי עילו לאורך השנה עגלות לחלוקת קפה ועוגות אותן ארזו בעצמם למאושפזים

קהילתיים ביישוב.

גם השנה הענקנו תעודות הוקרה ל-38 פעילי ופעילות נוער מצטיינים מכל רחבי המועצה על עשייה התנדבותית ערכית יוצאת דופן לאורך כל השנה.

בבית החולים שיבא.

בצור יצחק וביוזמת השוטר הקהילתי, פתחנו את תנועת הנוער שחקים, אליה התנדבו 30 תלמידים ותלמידות מכי"תות י'-י"ב אשר יזמו וביצעו פרויקטים

קראנו, קוראים ונקרא להשבתו של תמיר נמרודי וכל החטופים

מת"ק עזה ממנו נחטף, תלינו עשרות שלטים בכל יישובי המועצה ובמוסדות הציבור, הנכחנו את דמותו וסיפרנו את סיפורו.

לא נעצור עד שתמיר ישוב הביתה, עד שכולם ישובו הביתה.

מנירית, בנם של חירות ואלון, אחיהן של מיקה ועמית, ולהזכירו מעל לכל במה. שמענו את הרצאותיה של חירות אימו במוסדות החינוך במועצה, צעדנו עבורו מנירית בבקרים, חרשנו את שמו במיצג בשדות המועצה, ביקרנו בבסיס

השנה התרגשנו מעומק הלב עם שחרורו של לירי אלבג מירחיב יחד עם החטופות והחטופים ששחררו במהלך העסקה.

לאורך כל השנה הוספנו להיאבק ולקרוא לשחרורו של תמיר נמרודי

משפחות הברזל

**מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל", הפכה יוזמה קהילתית קטנה
בצור יצחק לרשת תמיכה חמה ואיתנה לעשרות משפחות שמחזיקות
את הבית בזמן שכן או בת הזוג משרתים במילואים.
בין ארוחות חמות, עזרה עם הילדים, חיבוק רגשי ותחושת שייכות -
רעות קינן ותמי לבמור שלומוביץ, בעצמן נשות מילואימניקים, דואגות
יחד עם מתנדבות ומתנדבים נוספים לחזק את הפרויקט ואת הקהילה.**

מפלטפורמה שהתבססה בתחילה על קבוצת וואטסאפ שנקראה "ערות בלילה", דרך קבוצה שנקראה "משפחות הברזל" ונוהלה על ידי שתי עובדות סוציאליות מצור יצחק חופית גולדנזון ואירית קרמל לוי, ועד לחבירה למיום הארצי.

נפגשנו עם המתנדבות, רעות קינן הנשואה לייטב בן ה-47, שעובד כמורה ועם תמי לבמור שלומוביץ הנשואה לעדן, שעובד כרופא. שניהם עשו כבר מספר סבבי מילואים וגם עכשיו בזמן ביצוע הריאיון שניהם נמצאים בצו 8. נפגשנו גם עם ים (שם בדוי) הנשוי לאשת קבע שאינה יכולה להיחשף, ומתפקד מאז פרוץ המלחמה כמשפחה חד הורית הנעזרת מאוד בקבוצה.

כשפרצה המלחמה תמי בדיוק ילדה את בתה הצעירה, בעלה גויס, והיא נותרה לבדה עם שני ילדים צעירים ותינוקת. את הקבוצה היא פגשה תחילה דווקא מהצד המקבל.

"ילדתי עשרה ימים אחרי תחילת המלחמה וכעבור שבועיים עדן כבר נכנס לעזרה והייתי לבד, ואז התקשרה אלי רעות, שלא הכרתי עדיין" מספרת תמי. רעות אמרה שהיא מ"העוגן" ושהיא יודעת שילדתי והציעה לשבץ לי מתנדבת. עד אז ראיתי את ההודעות בקבוצה, אבל לא הייתה לי היכולת להכיל ולהבין מה הם מציעים ואז רעות התקשרה והציעה עזרה. גמגמתי. מצד אחד – ברור שהייתי זקוקה לעזרה, ומצד שני לא האמנתי שזה ריאלי, שזה יעזור או יחזיק זמן. אבל יצרה איתי קשר אישה

מהממת מהישוב שלא הכרתי, אנרגטית בצורה שונה. כשהיא הייתה מגיעה היא הייתה מטפלת בתינוקת ומאפשרת לי להתקלח או

מיידי בשבועות הראשונים לפרוץ המלחמה נרתמה קהילת צור יצחק למשימה המאתגרת: לתמוך במשפחות המילואים ואנשי הקבע מהיישוב, שכן או בת הזוג שלהם משרתים הרחק מהבית. מה שהחל בקבוצת וואטסאפ קטנה בשם "ערות בלילה", הפך ליוזמה קהילתית סוחפת בשם "משפחות הברזל" המנוהלת במסירות על ידי רעות קינן ותמי לבמור שלומוביץ ויוזמות נוספות. שתיהן אימהות לילדים קטנים הנשואות למשרתי מילואים פעילים, ובכל זאת מוצאות את הזמן והכוחות להעניק סיוע, חיבוק ותמיכה לעשרות משפחות הנושאות בנטל הכפול של היעדרות וההתמורדרות היומיומית.

מאז פרוץ מלחמת "חרבות ברזל" פועלת בצור יצחק קבוצת "העוגן למשפחות המילואים והקבע" הנותנת סיוע מגוון למשפחות המילואים והקבע ביישוב. "העוגן למשפחות המילואים" הוא מיזם ארצי שהוקם על ידי שלוש שותפות – רחל עזריה, יעל יחיאלי ורחלי שורתי בעקבות ה-7 באוקטובר, על בסיס מודל סיוע שניתן למשפחות בירושלים בתקופת מבצע צוק איתן.

פעילות הארגון מתבססת על מערך מתנדבים בראשות מנהל לות יישוביות או שכונתיות בשיתוף פעולה עם מטה הארגון וצוות סיוע טכנולוגי. המערך פעיל כיום בכ-800 ישובים בארץ, ובעזרתם של כ-20 אלף מתנדבים, נותן סיוע ליותר מ-35,000 משפחות. לאחרונה זכה הארגון באות הנשיא לה מתנדבות.

בצור יצחק שם הקבוצה ואופי הפעילות עברו מספר שינויים מאז פרוץ המלחמה.

רעות קינן (מימין) ותמי לבמור שלומוביץ עם שאר מובילות משפחות הברזל בצור יצחק

תמי: "כשמשפחה חדשה מצטרפת לקבוצה, אני מקיימת איתם שיחה שיכולה להתארך גם ל-40 דקות, במהלכה אני נותנת את כל המידע הרלוונטי על הזכויות וההטבות, כמו למשל האפשרות לקבל השתתפות במימון בייביסטר מקרן הסיוע למשפחות המילואים, מועדים להגשת בקשות החזר ועוד. לכל משפחה צרכים אחרים ומידע אחר לגמרי שצריך לתת. אני חיה את זה בעצמי ואכפת לי. אני אומרת להם שהם תמיד יכולים להתקשר ולהתייעץ והרבה פעמים אנחנו מסיימים את השיחה בדמעות, לפעמים של שתינו. לפעמים הבעיה העיקרית זו הברירות, ומספיק להן לשמוע ממני מדי פעם. לצערי, מבחינת הטבות וזכויות יש לי פחות מה להציע למשפחות הקבע".

ים: "יש עמותה המיועדת למשפחות אנשי הקבע, אבל זו חיה אחרת. עד המלחמה הנוכחית, לא הייתה סיטואציה כמו שיש עכשיו. תמיד רצו לתמרץ יותר אנשי מילואים מפני שהם 'לא בחרו בזה כמקצוע'. אבל זו אמירה בעייתית. גם אנחנו לא בחרנו בסוג חיים כזה. אצלנו אין סבבי מילואים, אני חי את זה ברצף כבר שנתיים וזה עוד ממשיך. אנשי מילואים בצו 8, מקבלים שכר גבוה יותר מאנשי הקבע לצד מענקים מסוגים שונים. גם ברמת הזכויות בחוק והזכויות בעבודה של בן הזוג, לא קיימת תשתית עבור אנשי קבע כפי שיש עבור אנשי המילואים. נשות מילואים מקבלות ימי היעדרות מהעבודה ויש מגבלה על פיטורין, ואצלנו אין. עכשיו התחילו לעשות תהליכים ותיקונים".

אתה נתקל במצבים בעייתיים בעבודה?

"בעבודה שלי יש הכלה והבנה אבל זה לא חקוק בסלע. זה נתון לפרשנות ותלוי מקום ותפקיד".

רעות: "אנחנו תמיד דואגים גם לזכויות של משפחות הקבע שלנו. הצלחנו לארגן מתן קדימויות בבתי הספר למשפחות המילואים והקבע כדי שהם יוכלו לבחור ראשונים את שעת המפגשים

להכין אוכל, או שהייתה משחקת עם הילדות, הביאה להם פל-סטלינה, ספרים, מגיעה עם הכלב שלה שהבנות מאוד אהבו, או שהן היו שוכבות בחצר ביחד וצופות בכוכבים. זה היה מטורף וביי-משך כחודשיים עד שעדן סיים את סבב המילואים ההוא. זה הציל אותי ונתן לי אוויר ומשם יכולתי להביא את זה למשפחות אחרות. כשהתניקות נכנסה למעון בספטמבר '24, החלטתי להצטרף למי-תנדרבים ולעזור, ומפה לשם מצאתי את עצמי מנהלת יישובית ביחד עם רעות. אני מנהלת את הטיפול הפרטני במשפחות ברמה הפרקטית ורעות מנהלת ברמה הבירוקרטית מול המטה והיא גם העוגן שלי. אנחנו משלימות אחת את השנייה ונשענות אחת על השנייה והרבה פעמים מאזנות ועושות סדר כדי להבין את הסי-טואציה".

"המוטו של העוגן הוא 'לעשות טוב ביחד' והמטרה היא לתת יד ולעזור למשפחות כשאחד מבני הזוג יוצאים למילואים" אומרת רעות קינן. "בארגון יודעים להכשיר את המתנדבים ובעיקר מצליחים ללמוד את הצרכים המשתנים מהשטח וליישם אותם במהירות הבזק. הם ממש עושים קסמים. אנחנו מקבלים מ'העוגן למשפחות המילואים' מעטפת מאורגנת לניהול וריכוז כל אנשי המילואים והקבע ביישוב, ואני מדגישה – גם קבע, כי סדר היום של כולם השתנה. מה שאשתו של ים עשתה לפני ה-7 באוקטובר, זו הליכה בפארק לעומת מה שהיא עושה מאז".

תמי: "הארגון דואג לעטוף, לעשות סדר, להנגיש את הזכויות, להעניק עזרה פרקטית כמו ארוחות מבושלות, עזרה בהוצאת כלבים, עזרה בקיפול כביסה, עזרה עם הילדים, הקפצות לחוגים ועוד. אנשים אומרים לנו – אתם עוגן בשבילי".

איך אתם מגיעים לכל המשפחות?

תמי: "לא קל להגיע אל כולם. יש משפחות שגילינו רק אחרי שנה וחצי של מלחמה, שלא הכירו את הקבוצה מפני שהיו כל כך עסוקות בלשרוד, בלהחזיק את הראש מעל המים, ובמצבים כאלו אין אפילו זמן לבקש עזרה".

"יש גם קושי בלבקש עזרה" אומר ים. "אני די נדיר כאן, זה כמעט תמיד רק נשים. כגבר אני פחות מביע רגשות, ולכן, למרות שאני עובד בהייטק במשרה מלאה ומאוד זקוק לעזרה, עד היום קשה לי לבקש. מאז פרוץ המלחמה הכול נופל עלי – כביסות, קניות, בישול, לקחת לחוגים, לרופאים, לטפל בתקלות בבית, להתמודד עם בירוקרטיה ועם כל המשמעויות הנלוות והנדרשים הנפשיים. לבנות שלי לדוגמא יש חדרת נטישה קשה מאוד. לפני המלחמה אשתי הייתה עובדת 10-12 שעות ביום, ובשיא המלחמה היא עבדה 24/7. בכל ארבעת החודשים הראשונים ראינו אותה לשעות בודדות. למשפחות הקבע אין עזרה מהמדינה או מקופות חולים. רצייתי למשל לקבל פסיכולוג לבנות, אבל בגלל העיר מס, המערכות קרסו ולא קיבלתי מענה. בסופו של דבר התשובה הגיעה רק כעבור יותר משנה ובכל מקרה אישרו רק 4 ארבעה מפגשים, אז ויתרתי".

מה אתן מציעות היום למשפחות המילואים והקבע ביישוב?

תמי והמשפחה

רעות: "קבוצת היוזמות הראשית מתנדבות להוביל מהלכים סביב המשפחות (אסנת איישה, אירית קרמל לוי, חופית גול-דנוון, סול קינן, עירית פולק לוי, נירית טל – פיסטול, לימור שמילה ואלמוג בצלאל). בנוסף יש לנו כ-45 מתנדבים רשמיים אצלנו במערכת ניהול של העוגן, הרבה מהם ממשפחות מילואים בעצמם. חלקם פעילים יותר וחלקם פחות ואנחנו כל הזמן בקמפיין לגיוס מתנדבים נוספים. הם יכולים להוציא כלי-בים, להקפיץ לחוגים, לקפל כביסה, להכין ארוחות שזו גם הוצאה כספית לאורך זמן או סתם לשבת לקפה".

תמי: "מתנדבות שמבשלות, לרוב מכינות אוכל פעם בשבוע בכמות שתספיק ל-2-3 ארוחות וזה סוגר פינה בטירוף, ואני מדברת מניסיון. יש לנו גם מישהי מצור יגאל שמתנדבת להביא אוכל מבושל שהיא אוספת אחת לשבוע מקייטרינג ומחלקת פה למשפחות שלנו."

הייתה לנו אמא שהייתה משאירה את המפתח למישהי שהתנדבה לקפל עבודה את הכביסה. כשהיא הייתה מגיעה הביתה ורואה ערימה מקופלת, ולפעמים גם עוגה שהמתנדבת הייתה משאירה עבורה, היא הייתה מתרגשת עד דמעות. הקמנו גם קבוצת וואטסאפ למטרות בייביסיטר למשפחות הברזל – נערות ונשים, שמוכנות להגיע בהתנדבות או לגבות עד 25 ש"ח לשעה ממשפחות המילואים והקבע".

רעות: "והיה גם את 'מלאך האשפה' שהיא אוסף וזורק שקיות זבל מ-4-3 משפחות קבועות פעמיים בשבוע עד שהוא עצמו גויס למילואים".

תמי: "יש משפט קבוע שאני שומעת כשאני מציעה עזרה – 'יש

עם מורים ואיזה כיבוד להביא לאירועים. הורה עמוס, טכנית ורר גשית, פשוט לא רואה את ההודעות שמגיעות מבית הספר ומהגן ולכן דווקא לו נשאר להכין את הכיבוד המסובך ביותר או את שעת המפגש הכי פחות מתאימה".

תמי: "לקראת אירוע שהמועצה ארגנה בכריכה במתן עם עמור תת העוגן למשפחות המילואים, פנינו למנהלת נוער וצעירים וביקשנו שיוסיפו להזמנה את משפחות הקבע, והם אכן הוסיפו. רק לראות שאתה מוזמן עושה את ההבדל".

ים: "זה חשוב גם לילדים עצמם. הם שואלים – למה הילד הזה מקבל ואני לא? גם אמא שלי נלחמת ואני לא רואה אותה. הילדים רוצים שיראו אותם".

תמי: "את ים הכרתי דרך הבנות שלנו לאחר שיועצת בית הספר שידכה בין משפחות במצב דומה. התפלאתי איך שם המשפחה שלו לא מופיע בקבוצה שלנו, עד שהבנתי שזו משפחה בקבע. לאחר שהבנות שלנו התחילו להיפגש נפל לי האסימון שאפשר לסייע לו בארוחות ולהפתעתי הוא ישר אמר כן. עד היום הוא לקוח קבוע שלנו".

ים: "הכי חשוב להרגיש חלק ממשנהו. לדעת שרואים אותך, שאתה קיים, שאתה עובר את זה כמו כולם. כשהיו מחלקים עוגות, הייתי הופך את זה לאירוע כייפי לבנות והן היו הולכות ובוחרות את העוגה. עכשיו אנחנו מקבלים ארוחות חמות פעם בשבוע שמ-ספיקות לכמה ימים וזה עוזר לי מאוד".

רעות: "מעבר למעטפת פרטנית, העוגן מפיק אירועים ופעילויות והכל בהתנדבות. אנחנו גם פועלים בשיתוף עסקים קטנים מצור יצחק ומכונים 'חיבוק לחג' – הפתעות קטנות למשפחות בחגים, למשל הטבה בחנות, או פיצה בהנחה משמערית, מארז לראש השנה, פלאפל לכל המשפחה ביום העצמאות, הפעלות לחנוכה עם מארז סביבונים וגלילה, וופל בלגי באלדור".

תמי: "גלית מסטוריו 'נשים' שהיא אשת מילואים ניק בעצמה, הכינה מארז יצירה של קאפקייקים ושקיות זילוף לקי-שוט לכל המשפחות. בעלי העסקים נותנים לנו הנחה משמעותית והשאר מגיע מתרומות. אנחנו מעדיפים לעבוד עם עסקים מקומיים כדי להשאיר את הכסף פה ואם אפשר אז גם לפרגן לעסק של מילואים ניק על הדרך".

אנחנו מזמינים את המשפחות לבוא ולקחת, גם אם בן הזוג לא במילואים כרגע, כי יתכן והוא היה עד לפני שבועיים וילך שוב בעוד שבועיים. בהתחלה משפחות הקבע הרגישו לא נעים לקחת כי אולי זה מיועד רק למשפחות המילואים, אז שינינו את שם המיזם ורואגים להרגיש "העוגן למשפחות המילואים והקבע" והדילמה נפתרה".

כמה משפחות רשומות בקבוצה?

רעות: "כ-160 משפחות מהיישוב, אבל בכל זמן נתון רק כ-20 משפחות מבקשות עזרה".

כמה מתנדבים עומדים לרשותכם?

מות המכוניות של המגויסים שהגיעו – שזה משהו שלא ראיתי בעבר, למרות שעבדתי בהפקות גדולות – איפסה אותי. זה נותן לי סדר וארגון ואת ההבנה שאנחנו חלק ממה שהוא מאוד גדול, משהו שהולך להמשיך הרבה זמן ועדיף להיות במצב של doing, מאשר dying. או שאת בעשייה חיובית או שאת מתרכזת ברע מסביב וקמלה מבפנים”.

תמי: “יש ימים שאני עייפה וחושבת – אולי אפסיק, אבל אני לא יכולה להפסיק להתנדב כמו שעדן לא יכול להפסיק ללכת למילואים. זה הולך ביחד”.

רעות: “לא חייבים להירשם להתנדבות ביעוץ למשפחות המילואים, אבל חשוב לשים לב מה קורה סביבכם. יש עוד אוכלוסיות שצריכות עזרה. תהיו אנושיים”.

תמי: “יש קשרי חברות חדשים שנכנו בעקבות המצב, כמו הקשר עם רעות ויש קשרים שהתנדפו. אין לך יכולת לתת זק חברויות ויש תסכול וכעס על חברים שנעלמו ולא הציעו עזרה. אל תגידו ‘אם תצטרכי עזרה תגיד לי’, אלא תאמרו – ‘את מעדיפה, פיצה או פלאפל? באיזה יום?’ או, ‘אני יכולה לבוא בשני או חמישי, מה את מעדיפה?’

רעות: “אנחנו יודעות להסתדר, העניין הוא שכשיש איתך משהו זה הרבה יותר קל, אפילו ברמה התודעתית.

הקהילתיות קיימת פה, ועכשיו מתחיל להירקם שיתוף פעור לה פורה ביננו לבין המועצה. הם קיימו הפנינג מפנק למשפחות המילואים שנה שניה בבריכה במתן ועכשיו בחופש הגדול עשו קייטנה לילדי המילואים וחלק מימי הפעילות התקיימו בצור יצחק.

המועצה גם הרימה קמפיין לגיוס מתנדבים ומנהלי ישובים במועצה, כך שיוכלו לבנות קהילה חזקה ותומכת כמו שלנו בצור יצחק. אנחנו מייחלים למקום של לעשות הרבה טוב ביחד, במיוחד עבור מי שמשרת את העם”.

משפחה שצריכה יותר. ויש עוד משפט שאני שומעת הרבה – ‘פתאום הבנתי כמה עשיתי לבר כל השנה הזו, ולא הייתי חייבת’.” רעות: “יש משפחות שאומרות ‘סיימנו סבב מילואים, אולי נצא מהקבוצה ואנחנו אומרות – אל תצאו. זה שהסבב הסתיים לא אומר שהבית חוזר לאיתנו, אלא שעכשיו יתגלו סדקים חדשים שצריך לאחות. מה שהיה ברור מאליו כבר לא ברור, ועד שתגיע מים יוניברס שתביא שלום עולמי, העוון למשפחות המילואים נמצא פה, ולא מעניין אותנו אם את בסבב או לא. את צריכה משהו? תתקשרי ואם נוכל לתת, ניתן”.

תמי: “יש משפחות שעטופות בשכנים ובמשפחה, מעט אגב, ויש משפחות שלקח כמה ניסיונות עד שהצלחתי לחדור אליהן ולתת להן עזרה. ים דיבר על זה שקשה לו לבקש עזרה כי הוא גבר ובקבע אבל לפעמים קשה לבקש עזרה מפני שרק להסביר למי שהוא אחר מה אני צריכה, יצרוך ממני אנרגיות שאין לי וכבר עדיף לעשות לבד. וסיבה נוספת, מהניסיון שלי, הוא הקושי לשים את עצמי במקום פגיע ולהודות שאני לא מסתדרת. לפעמים עדן אומר לי – ‘למה את לא מבקשת עזרה? הסנדלר הולך יחף’.”

כמה שעות אתן מקדישות לזה?

תמי: “כשיש גיוסים ומצטרפים חדשים לקבוצה, זה יכול להגיע גם לעשר שעות בשבוע. אבל בכל פעם שעדן יורד לעזרה, אני מורידה את הרגל מהגז, אחרת כל היום אהיה בטל-פון ולא יהיה מי שיתייחס לבנות שלי”.

מה זה נותן לכם באופן אישי?

תמי: “להתעסק במשהו חיובי. יש קשיים ואתגרים בהתנדבות, אבל כשמצאתי את עצמי מאוד מתוסכלת מכל מיני סיטואציות, הבנתי שאני צריכה להתרכז באופן מלא בטיפול הפרטני במשפחות. זה מה שאני יודעת, אין בזה פוליטיקות ואני נותנת מניסיוני ומדם ליבי”.

רעות: “בי-7 באוקטובר הקפצתי את ייטב לבסיס ביל”ו וכ-

מרחיבים את מערך הסיוע של העוון ברחבי המועצה

המילואים אני רוצה לומר שתדעו שיש מי שדואג לכם במועצה ואתם מוזמנים לפנות, גם בדיסקרטיות לקבל תמיכה או סיוע”.

**להרשמה לעוון
סרקו את
הברקוד הבא:**

כלנית פילו מהיישוב מתן, פעילה במועצת הנשים ומתנדבת כנציגת עמותת העוון למשפחות המילואים בדרום השרון, פועלת להטמעת מערך הסיוע של העמותה במועצה. “בצור יצחק התחילו עם ההתנדבות בתחילת המלחמה והם עושים זאת מדהים ובגדול” היא מספרת. “בתמיכת מטה העוון אנו פועלות להרחיב ולהעמיק את מערך הסיוע לעוד משפחות וישובים בשיתוף עם אגף נוער וצעירים של המועצה. כיום יש מנהלות עוון ביישובים נוספים, וחשוב לנו שכולם ידעו שאפשר להיעזר בשירותי הארגון. למשפחות

הי"בניקים שעברו הכול

את כיתה ז', תחילת דרכם בבית הספר היסודי, הם פתחו עם מגפה עולמית, עברו שנתיים מהנעורים תחת סגרים, קפסולות וזומים ולפני שהספיקו לחזור לשגרה, התעוררו ליום השבעה באוקטובר. חמישה מבוגרי ובוגרות בתי הספר התיכונים בדרום השרון שסיימו ממש עכשיו את כיתה י"ב, חוזרים איתנו לשנים בהן חוו התבגרות מואצת, מספרים איך ממשיכים ללמוד למרות הכאב והשכול ומדוע הם אינם מוכנים לוותר על השמחה, הנתינה והתקווה לעתיד טוב יותר.

חדש, כשהחלה הקורונה והיה סגר. שמחתם בהתחלה כשבוטלו הלימודים?
"בהתחלה כן, חד משמעי" אומר אורי מסילתי. "שמחנו שנשארים בבית ואין לימודים, אבל לא חשבנו שזה ימשך כל כך הרבה זמן".
"היה כיף אבל היה יותר קשה ללמוד" אומר תומר אלטר.
"רציתי ללמוד נורמלי, לא הצלחתי להתרכז והרגשתי שמ' תפספס הרבה חומר".
"אותי זה לא כל כך שימח" אומרת יהלי ינקוביץ. "הליי מודים רק התחילו, רק נפגשנו עם החברים החדשים בכיתה ורצינו להתחבר, ומיד חילקו אותנו לקפסולות וניתקו אותנו אחד מהשני לחודשיים".
"לי זה דווקא עזר להתחבר עם כל החברים הכי טובים שלי היום" אומר רועי אנאקאר. "היינו גם ככה בבית אז שיחקנו במחשב אחד עם השני במשך שעות".
"לא שמחתי" אומרת סהר סרוסי. "אני זוכרת שזה היה ממש יומיים אחרי פורים ואמור היה להיות לנו טיול שהת-

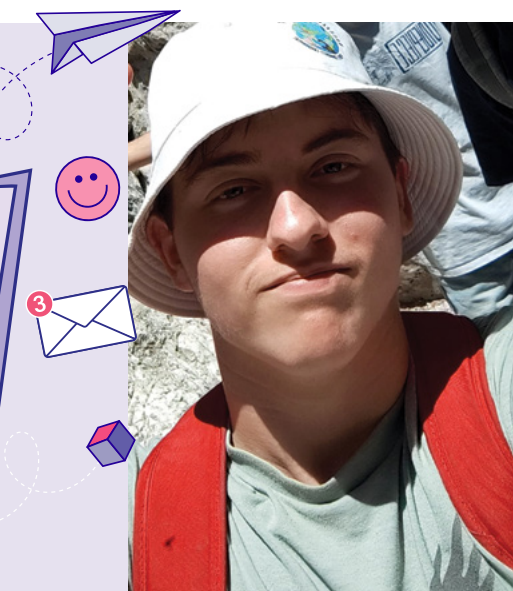
שש שנות חטיבת ביניים ותיכון מאתגרות מאוד עברו על מי שסיימו כיתה י"ב השנה וחתמו את המסע שלהם במערכת החינוך. מדובר בצעירים וצעירות שהמפגש הראשוני שלהם עם החטיבה נקטע בשל פרוץ הקורונה, הסתיים בסוף י"ב על רקע המלחמה באיראן, ובטווח שנים מהקשות ביותר שחוותה מדינת ישראל והחברה הישראלית: פגשנו את יהלי ינקוביץ מגן חיים ותומר אלטר מרמת הכובש, בוגרי בית חינוך עמי אסף, את אורי מסילתי מירחיב, בוגר בית אקשי טיין ואת רועי אנאקאר מחגור וסתר סרוסי מאלישמע בוגרי בית חינוך ירקון.

יהלי, שייצגה השנה את המועצה האזורית דרום השרון בטקס פעילי נוער מצטיינים של משרד החינוך, עתידה לצאת בקרוב לשנת שירות. אורי וסתר גם הם יצאו לשנת שירות. תומר ימשיך ללימודי י"ג-י"ד בהנדסת אלקטרוניקה ורועי עתיד להתגייס בקרוב ונחוש להגיע לקרבי. רובם היו פעילים בתנועות הנוער במועצה.
בדיוק התחלתם את כיתה ז', שנה ראשונה בבית ספר

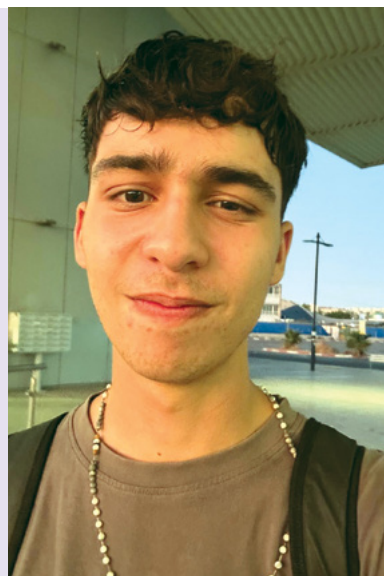

היה אחלה. אתה יכול לנוח בבית וגם לתרגל".
 יש לכם גם זיכרון חיובי מתקופת הקורונה?
 יהלי: "אצלנו בגן חיים היינו נפגשים הרבה במושב ועור-
 שים את הזומים כשאנחנו ביחד".
 תומר: "היה כיף לסיים ללמוד בבית ומיד להתקשר לחב-
 רים ולהיפגש, כי כולם נמצאים בקיבוץ".
 ואז נגמרה הקורונה ולפני שהספיקו להסתגל לשגרת ליי-
 מורים סדירה, הגיעה ה-7 באוקטובר.
 21 מתושבי ותושבות דרום השרון ובוגרי בתי הספר במו-
 עצה נפלו במהלך המלחמה. 30 מתלמידי המועצה כיום הם
 קרובי משפחה של אותם נופלים, אחים ואחיות צעירים, יל-
 דים ובני דודים. כמובן שרבים אחרים חוו אובדן של מכרים
 שאינם בני משפחה.
 סהר משתפת: "החבר הכי טוב שלי מהתנועה גר בעין הב-
 שור בעוטף עזה. כליל המתקפה הוא היה בבארי וחזר הביתה
 בארבע בבוקר. אל המושב שלו לא הגיעו והוא ניצל, אבל
 החבר הכי טוב שלו נהרג וחבר נוסף נחטף. בת הדודה שלי

בטל וזה ממש אכזב אותי".
 "בהמשך בוטלו עוד טיולים ובמשך תקופה ארוכה לא
 חוינו את כל הדברים שהיינו אמורים לחוות", מספרת יהלי
 ואורי מוסיף: "אחרי תקופה ארוכה הרגשתי שמיציתי..."
 איך היה ללמוד בזום במקום בבית הספר?
 "בהתחלה זה נועד בעיקר כדי לראות שאנחנו בסדר ול-
 שמור על מסגרת", אומרת יהלי. "לי היה מאוד קשה ללמוד
 ככה. קל לצאת מהריכוז ולברוח לטלפון או לצייר. זה לא
 בית ספר שיש מורה שמסתכלת".
 סהר: "הזום ממש הפריע לי ללמוד. הרבה יותר קשה
 ללמוד חומר מאפס בזום. ילדים היו נשארים במיטה עם מצ-
 למה סגורה וככה העברנו חודשים ארוכים".
 אורי: "אני אהבתי זום ואוהב עד היום. הצלחתי ללמוד
 בחדר שלי טוב יותר מבכיתה. יכולתי להקשיב למורה ללא
 הפרעות".
 רועי: "אחרי הקורונה המשיכו ללמד בזום בימי שלישי.
 היינו חוזרים הביתה מוקדם ולומדים שני שיעורים בזום וזה

תומר אלטר :
"היו כמה
מורים
ששיתפו
קצת, סיפרו
שבקושי
הצליחו לישון,
ואפשר לראות
על מורים
שלפעמים
קשה להם."

רועי אנאקאר:
"זה גרם לי
להעריך יותר
את המדינה,
להיות יותר פעיל
בפוליטיקה
להבין ימין מול
שמאל, וזה נתן
בוסט לרצון
לעשות יותר
למען המדינה"

ימים אחר כך אתה שומע ששלושה חיילי הנדסה נפלו ואתה מבין שלשם הוא מתגייס". אורי מוסיף ואומר: "אתה לא יודע מה עלול לקרות בכל רגע".

איך התמודדו המורים עם המצב?

רועי: "דן כהן מהשכבה שלנו הוא אחיו של אורי כהן ז"ל שנפל במלחמה ממש בסוף שנת הלימודים. הרגשנו ממש את האכפתיות של המורים. הם הגיעו ללוויה והמחנכת הזמינה תלמידים להגיע איתה לשבעה. כל פעם שהלכה הודיעה לראות מי רוצה להצטרף אליה. הם גם הזינו מבחנים והרגשנו שממש אכפת שלהם".

המורים חשפו מה עובר עליהם?

סרה: "רואים שגם להם היה קשה".

תומר: "היו כמה מורים ששיתפו קצת, סיפרו שבקושי הצליחו לישון, או שהלכו להפגנות, ואפשר לראות על מורים שלפעמים קשה להם".

רועי: "אני דווקא חושב שהמורים טובים בלהסתיר".

אורי: "אצלנו יש מורים שנחנקים בכבי כשרק מתחילים לדבר על זה".

איך המצב השפיע עליכם באופן אישי?

יהלי: "לי הייתה תקופה מאוד קשה, בעיקר בתחילת המלחמה. הרגשתי חרדה ולא הצלחתי בלימודים מה שדרדר עוד יותר את התחושה. התחלתי להיות פחות שמחה ופתאום לא הכרתי את עצמי בסיטואציות שונות, כי משהו בי השתנה".

רועי: "זה גרם לי להעריך יותר את המדינה, להיות יותר פעיל בפוליטיקה להבין ימין מול שמאל, וזה נתן בוסט לרצון לעשות יותר למען המדינה, להתגייס לקרבי ולצאת להפגין מדי פעם. תמיד הייתה לי מחשבה לחתום קבע ועז"

היתה במסיבת הנובה והיתה אצלנו בבית פאניקה רצינית עד שאיתרו אותה. גם בבית הספר היה מאוד מורכב, המורות והמורים דיברו על רוני אשל ז"ל שהייתה בוגרת בית הספר ונהרגה בנחל עוז, ובהתחלה חשבו שהיא חטופה. באותה תקופה לא הייתי נכנסת לזומים כי לא הייתי בראש של הלימודים. יש לי אחים קטנים בני 4 ו-5 והילדים של בן דוד שלי מהמושב היו אצלנו כי לא היו גן ולימודים, אז היה רועש בבית והיה לי תינוק בירידים שעזרתי לטפל בו, אבל בסופו של דבר לטפל בילדים עזר לי לא להשתגע".

יהלי: "בתחילת המלחמה היה לי מאוד קשה לחזור ללימודים והציונים שלי ירדו קצת. מגן חיים-צופית נהרגו ארבעה צעירים, ובשכבה שלנו בעמי אסף יש לנו ארבעה אחים שכולים מהשבעה באוקטובר וממלחמת חרבות ברזל. זה עצוב וקשה לכולנו".

אורי: "הכרתי את תמיר נמרודי שעדיין חטוף. הוא למד בבית אקשטיין ובבית הספר יש לנו פינה עבורו שמחכה לו עד שישוב. אחת התלמידות אצלנו עשתה עבודת גמר באומנות על החטופים ועל תמיר. זה מאוד השפיע על כולנו".

עד כמה המצב הקשה היה נוכח בשיחות ביניכם, השיפיע על האווירה בבית הספר, ביגר אתכם?

אורי: "זה משפיע. אתה יושב עם חברים ופותח אינסטגרם ופתאום רואה עוד 'הותר לפרסום'. אני רואה ובשוק שזה החיים שלנו. איך הגענו למצב הזה".

רועי: "בגלל שי"ב זו השנה שאתה מתמין לצבא, זה ממש משפיע. אני אישית רציתי פחות לחימה אבל המצב הגביר את הרצון שלי ושל הרבה מהחברים שלי לתרום ולהתמין ללחימה. מצד שני, חבר אומר שהוא מתגייס להנדסה וכמה

יהלי ינקוביץ:
"אני מושקעת בתנועה במושב
מאז שזוכרת את עצמי
והמלחמה נתנה לי הרבה יותר
דרייב לעשות את זה. אם
בעבר הייתי מאזנת את זה עם
הלימודים, עכשיו שמתי את
ההתנדבות מעל הלימודים".

כל השנה, אז עזרתי לו עם הפעילות במושב כשהוא לא יכול להיות כאן. הייתי צריכה אומץ בשביל זה, אבל הרגשתי סיפוק גדול שאני מצליחה לעזור במושב. היו אצלנו גם מפונים מערים בדרום ושילבנו אותם בפעילות".

בתקופה שכזו מסיבות סיום הן לא דבר מובן מאליו, ואכן ההתרחשויות הקשות הובילו לדחיית מסיבת הסיום של שכבת י"ב בעמי אסף פעמיים.

"כמה ימים לפני מסיבת הסיום נהרג ים פריד ז"ל, אחיו של אחד התלמידים בשכבה, ונקבע מועד חדש וקצת לפניו נהרג יואב רוור ז"ל אח של תלמידה נוספת בשכבה" מספרת רעות שושן רבי, מנהלת אגף נוער וצעירים במועצה. "בסוף האירוע התקיים ב-14 ביולי".

הצלחתם לחגוג?

יהלי: "לדעתי זה לא היה אותו דבר. ארבעת הבוגרים מה שכבה שלנו שאיבדו את אחיהם מתחילת המלחמה ועד ממש החודשים האחרונים עלו לבמה והקריאו קטע משותף. ובכלל בכל טקס, מסיבה ואירוע מתחילת המלחמה אי אפשר בלי להזכיר את הנופלים והחטופים".

רועי: "בפרום שלנו בירקון, דן הדפס חולצות לזכר אחיו אורי שנהרג ממש כמה שבועות לפני, ויותר מ-70 אחוז מה שכבה קנו ולבשו אותה בשלב שמורידים את החליפות. גם השמיעו לזכרו את השיר 'איך אפשר שלא להתאהב בך', וזה היה קטע ממש מרגש".

אפשר לשמוח?

רועי: "אפשר. דן, למרות שאיבד את אחיו ולמרות שהיה עוד עם הזקן ובאבל, בא לפרום ורקד. זה מה שרוצים הנופלים. שנחיה ונשמח".

כשיו אני יודע שאני רוצה לעשות שירות באמת משמעותי ואולי גם לחתום קבע".

יהלי: "נוצרה תחושת אחריות כלפי המדינה, שלא הייתה לי לפני".

סהר: "אני מרגישה נטו התרגשות מגיוס לצה"ל. אני עוד לא יודעת לאן אתגייס אחרי שנת השירות ומה הפרופיל שלי אפילו, אבל אני כן מתרגשת".

המצב הזה הניע מישהו מכם לפעולה?

רועי: "בתחילת המלחמה כשלא נתנו לצאת מהבית ושער המושב היה נעול, שעמעם לי, ובכל פעם שכתבו בקבוצת המושב שצריך עזרה, אני ואחי התאום שגיא היינו מגיעים עם הריינג'ר שלנו לעזור. עזרנו לנקות ולהקים את החמ"ל של המושב ואספנו דברים לחיילים".

יהלי: "גם אני התנדבתי עם החברים במושב במה שהיה צריך. היינו לוקחים על עצמנו את משמרות הלילה בחמ"ל של המושב כדי לשחרר את המבוגרים בשעות הקשות יותר של היום. ביחד עם אחת האימהות, פתחתי קבוצת וואטסאפ להורים שהיו זקוקים לבייביסיטר כדי לעבוד או סתם לנישום. תמיד היה חשוב לי להתנדב ולעשות. אני מושקעת בתנועה במושב מאז שזוכרת את עצמי, והמלחמה נתנה לי הרבה יותר דרייב לעשות את זה. אם בעבר הייתי מאזנת את זה עם הלימודים, עכשיו שמתי את ההתנדבות מעל הלימודים כי הבנתי שעבורי זה יותר נכון עכשיו ממאה במבחן".

וזה פגע בציונים?

"לפעמים כן, אבל פגיעה שאני יכולה להכיל, וכן הצלחתי לשמור על ציונים גבוהים".

סהר: "רכזו הנוער שלנו מהתנועה היה במילואים כמעט

**סרה סרוסי:
"אני חושבת
שהמדינה
הזו היא מאוד
דינמית.
הכול תמיד
משתנה
ומפתיע ואני
לא יודעת
מה יהיה
מחר בבוקר".**

**אורי מסילתי:
"לי לא היתה
תמימות,
בגיל שלנו אין
תמימות, שניה
לפני הצבא
מתחילים
להבין מה קורה
במדינה -
מלחמות תמיד
היו ותמיד יהיו".**

וזה משהו שהשתנה אצלי. זה כבר לא חלום וורד, ולא עם כל אחד, כי האויב מולנו הוא לא אנושי".

אורי: "כן ולא. בסופו של דבר אני מאמין שמתישו יהיה שלום חלקי עם יותר מדינות, אבל אני לא חושב שאי פעם יקרה מצב שלא תהיה אפילו מדינה אחת שתתקיף אותנו. יש יותר מדי אנשים שרוצים להשמיר אותנו".

תומר: "תמיד צריך להיות אופטימי וגם ברגעים הכי קשים לזכור שיכולה להיות סיטואציה שזה יכול להיות. אם נחיה בגישה שלא יכול להיות שלום, באמת לא יהיה. מצד שני שלום הוא עניין זמני ותמיד ירדפו אותנו בגלל אידיאולוגיות".

איך אתם רואים את העתיד של ישראל, האם חוששים לה?

סרה: "אני לא יודעת. אני חושבת שהמדינה הזו היא מאוד דינמית. הכול תמיד משתנה ומפתיע ואני לא יודעת מה יהיה מחר בבוקר".

אורי: "המדינה תהיה קיימת תמיד, אני לא חושש וזה מה שיפה בנו. קטנים קטנים אבל שורדים".

רועי: "זה קיטשי טיפה, אבל אף פעם לא הצליחו להפיל את היהודים".

יהלי: "תמיד יש את החשש. הרגשתי את זה במיוחד בתחילת המלחמה, אבל אני חושבת ומאמינה שנשרוד את הכול. עם כל הקושי והבעיה הפוליטית הקשה והעמוקה שיש כאן, בסוף כן יהיה כאן טוב".

האם שמעתם את הבדיחה הזו:

השאלה הכי מכשילה בבגרות בהיסטוריה בעוד עשור תהיה: למה בוטלו חגיגות יום העצמאות בשנת 2025?

תומר: "אפשר לשמוח כל עוד זוכרים שיש עוד חטופים וחילים שנפצעים ונהרגים".

אתם מרגישים שהמצב המתמשך הזה הרס לכם משהו מהתמימות שמאפיינת צעירים?

סרה: "כן. אני לא חושבת שנותרה תמימות, אנחנו כבר מודעים להכל. פשוט כל אחד לוקח את זה למקום שממנו הוא רוצה לפעול, בין אם התנדבות ותרומה לסביבה, או רצון ללכת לשירות משמעותי, או דווקא להסתגר ולא לעשות כלום".

אורי: "לי לא היתה תמימות, בגיל שלנו אין תמימות, שניה לפני הצבא מתחילים להבין מה קורה במדינה – מלחמות תמיד היו ותמיד יהיו".

יהלי: "המלחמה הזו סיימה את טיפת התמימות שעוד נותרה בי. אנחנו עדיין ילדים ובני נוער והיתה לנו תמימות. מלחמות קודמות לא היו בסדר גודל כזה שאין משהו לא מכיר משהו וזה הורס את התמימות".

איך היה להגיע לבית הספר בעמי אסף ולראות יום את התמונה של לירי אלבג, בוגרת בית הספר שהייתה חטופה ואת הכיסא הצהוב הריק?

תומר: "זה לא היה פשוט אבל זה היה חשוב וטוב להזכיר לעצמך שגם אם אתה נהנה ובסופו של דבר חוזר לשגרה, עדיין יש אנשים שמוחזקים בצורה לא אנושית".

יהלי: "זה לא פשוט, וזה מלווה בתחושה שאני באופן אישי, ואנחנו כקהילה לא עושים מספיק".

מה בנוגע לתקווה לשלום? האם אתם עדיין מאמינים באפשרות הזו?

יהלי: "אני חושבת שיכול להיות שלום, אבל לא עם כולם"

אורי מסילתי:
לחשוב שבעוד כמה
שנים הבגרויות יהיו
עלינו. נוכל לספר
לילדים שלנו איך
אנחנו חווינו את זה
כמו שההורים שלנו
סיפרו לנו."

מאז שאני קטנה המושב שלי לא ניצח בפסטישט או הגיע למקומות ראשונים. זו הייתה גאווה."

תומר: "זה הדברים הקטנים. עצם זה שאני נפגש עם חברים ומנסה לקיים שגרה נורמלית למרות המצב המסובך. חיים רק פעם אחת אז כדאי לנצל את החיים."

יהלי: "משהו שבדיעבד משמח אותי עכשיו הוא שהצלחתי להתגבר על הרבה דברים שהיו בדרך, במלחמה – הצלחנו לחיות ולשמוח באמת. אני גם מרגישה שאני במסלול שנכון לי להמשך, שנת השירות, וזה מאוד משמח אותי."

יש לכם טיפ לחבריה שמתחילים עכשיו את ביתה ז' והם בפתחו של המסע הזה של החטיבה והתיכון שאתם סיימתם עכשיו?

יהלי: "להשקיע בלימודים כמובן, אבל לצד זה לא לשכוח את הדברים שבאמת חשובים בחיים וליהנות. לעשות כמה שיותר כיף ולזכור לעשות בשביל החברה. אלו שנים בהם מאוד קל לעשות ולהשפיע ותנועות הנוער מאפשרות את זה. ולחלום בגדול."

רועי: "ללמוד ולעשות משהו שאתה אוהב. אומרים שמי שעושה משהו שהוא אוהב, לא עובד יום אחד בחייו. אם תייקחו מגמות שאתם אוהבים, גם אם זה יהיה קשה, עדיין יהיה לכם קל בכל מה שתעשו בהמשך. ולדעת לאזן את החיים, לא להשקיע רק בלימודים."

תומר: "לא לוותר גם אם הסיטואציה נראית קשה ולא כזה מצליחים בלימודים. לזכור שהמערכת רוצה בהצלחה שלכם, אז להמשיך לרוץ, ובהצלחה."

סהר: "דוגע. הכול שטויות, הכול אפשר לתקן ולהשלים, רק נפש אי אפשר להשלים. אז תשקיעו בעצמכם."

א. מלחמה עם איראן
ב. מלחמה עם חיזבאללה
ג. מלחמה בעזה
ד. שריפה

מה דעתכם על זה?

סהר: "זה מצחיק ונכון. מי היה מאמין שבסוף שריפה תבטל את החגיגות של יום העצמאות?"

יהלי: "אפילו עכשיו אני כבר לא זוכרת את הכול, או את סדר האירועים. חלק מהדברים המוח מחק כי זה כל כך קשה להכיל."

אורי: "לחשוב שבעוד כמה שנים הבגרויות באמת יהיו עלינו... נוכל לספר לילדים שלנו איך אנחנו חווינו את זה כמו שההורים שלנו סיפרו לנו."

תומר: "זה כל כך עצוב שזה נהיה מצחיק. אם לא נצחק על זה, נבכה. הומור זה הדבר היחיד שעוזר לי להתמודד עם המצב."

מה הדבר הכי גדול משמח וטוב שקרה לכם בשנה האחרונה, למרות הכול?

אורי: "השנה הצלחתי להרים עם עוד חבר'ה, מסיבת פרום משותפת לששת סניפי בית אקשטיין ואני מקווה שזה יהפוך למסורת."

רועי: "אני שמח על כל מה שהצלחנו למרות הכול: המצב בארץ היה גרוע, אבל אחי הספיק לעשות בר מצווה למרות המלחמה, והצלחנו לצאת לטיול שנתי, למסע לפולין, לטיולים של התנועה, לחגוג פרום, להיפגש עם חברים. הצלחנו להוציא את המיטב מהמצב הנורא."

סהר: "שניצחנו בפסטישט! סתם, זה באמת היה חשוב."

100 שנים לגבעת השלושה

סיפורו של קיבוץ דרך עיניהם של שומרי הזיכרון

**בימים אלה קיבוץ גבעת השלושה חוגג 100 שנים להיווסדו.
לצד החגיגות הקהילתיות נכנסנו לארכיון הקיבוץ, המקום שמחזיר לחיים
רגעים היסטוריים, ומספר את סיפורו של הקיבוץ לאורך 100 שנותיו.**

"קיבוץ חוצבי אבנים על שם יוסף טרומפלדור" בקלוסובה, וכשעלו לארץ היו ממקימי גבעת השלושה, קיבוץ שהפך במהרה לסמל ציוני של עבודה עברית ולקח חלק במפעלים הציוניים, שליוו את הקמת המדינה שבדרך. אך כמו בקיבוצים רבים אחרים באותה התקופה, גם לשם הגיעו השסעים האידאולוגיים. בשנת 1950, בחגיגות ה־25 בשנת להקמתו מנה הקיבוץ כמעט 1,000 נפשות. צמיחתו, במקביל להתרחבות של העיר פתח תקווה על שטחיו, הביאה להחלטה להעביר את הקיבוץ לאדמות ב"נזלה" שליד הירקון. יחד עם המשבר החברתי שפקד את קיבוצי הקיבוץ המאוחד ברחבי הארץ, בשנת 1953 הפילוג האידאולוגי

בארכיון של קיבוץ גבעת השלושה, בין קלסרים של מסמכים ישנים ותיקיות תצלומים בשחור-לבן, פגשנו את יעל שהם וחזי ראובני – שניהם נולדו בגבעת השלושה הישנה, וכיום עוסקים בשימור סיפורו של הקיבוץ, שנוסד לפני 100 שנה. יעל, תושבת כפר מעש כיום, וחזי, מרמת גן, אינם גרים עוד בקיבוץ כיום – אבל הלב תמיד שם. ילדותם המשותפת בגבעת השלושה הישנה נטעה בהם שורשים עמוקים, שהמשיכו לפרוח גם לאחר שהתפצלו הדרכים. כמו רבים ממייסדי הקיבוץ, גם הוריהם של יעל וחזי עלו לארץ מתוך שליחות. באוקראינה עברו הכשרה חלוצית במסגרת

לאחר קריירות ענפות, יעל וחזי פנו לעבוד בשימור הזיכרון. יעל, שפרשה מקריירה כדוברת, הציעה להקים ארכיון מסודר לקיבוץ. יחד עם דרור ליפשיץ, אחיינה ומנהל הקהילה, ולצידו של חזי – שלמד ארכיונאות במסגרת לימודי תעודה בבית ברל במשך שנתיים ואחר כך עבר התמחות בארכיון לתולדות פתח תקווה – קם הארכיון של גבעת השלושה לתחייה.

במהלך עשרים שנה אספו, קטלגו, ותיעדו את סיפורו של הקיבוץ – הישן והחדש, המקורי והמפוצל. גם מקיבוץ עינת נתרמו חומרים, מתוך הבנה שההיסטוריה של שניהם שזורה יחד. היום, היחסים בין הקיבוצים נהדרים. יש חקלאות גד"ש (גידולי שדה) בארגון משותף, בית חרושת לנעליים משותף וחינוך משותף בבית הספר האזורי מעבר אפק בעינת, וגם קרובי משפחה רבים בין שני הקיבוצים. הפסל לזכר השלושה שעל שמם נקרא הקיבוץ ופוסל על ידי בתיה לישנסקי בשנת '59 עדיין ניצב בקיבוץ עינת – תזכורת לכך ששני הקיבוצים שייכים לאותה ההיסטוריה.

אתם מתגעגעים לקיבוץ?

"עזבתי את הקיבוץ – אבל הוא לא עזב אותי", אומרת יעל. "זה הבית שלי, כאן קבורים הוריי, כאן גרים בני משפחתי". גם חזי, למרות שעבר הלאה, שומר אמונים. בתו של חזי ומשפחתו התקבלו לחברות בעינת ולאחרונה גם נכדו. וחזי עצמו ממשיך לעבוד בארכיונים של שני הקיבוצים.

"את כל החגיגות הגדולות וחג המשק כמובן אנחנו עושים פה" אומרת יעל. בקרוב יחגוג הקיבוץ באירוע גדול את שנת ה-100 להיווסדו. "ברור שנגיע" אומרים שניהם.

סיפורו של קיבוץ של גבעת השלושה ממשיך להיכתב, בזכות פיתוח וקידום של קהילה תוססת של מאות חברים וחברות, בני נוער וילדים, הממשיכים ומקדמים מורשת של יצירה תרבותית ענפה וגם בזכות אנשים כמו יעל וחזי, שלא נותנים לשום רגע להישכח.

בין הזרמים בקיבוץ הוביל לפיצול – גבעת השלושה הישנה התפצלה לשני קיבוצים: גבעת השלושה ועינת.

במהלך זה גם משפחת התפצלה. יעל ומשפחתה עברו לגבעת השלושה בעוד דורתה ומשפחתה עברו לעינת. חזי ומשפחתו עברו לעינת, בעוד שאחי אמו ואשתו – מנחם ולאח בורנשטיין, עברו לגבעת השלושה החדשה. חזי מספר: "אני זוכר שדורידם שלי מרמת גן היו באים בשבתות, אוספים את מנחם ולאח מגבעת השלושה אלינו לעינת לביקור. לי כילד אמרו "עם דוד מנחם לא לדבר על פוליטיקה. בסך הכול היחסים בין ני המשפחות שהתפצלו נשארו טובים והרבו בביקורים הדדיים".

אתם זוכרים את הילדות בקיבוץ לפני הפיצול?

"בגיל 8 כבר קטפנו תפוזים", מספרת יעל. "גידלנו את האוכל שלנו בעצמנו בגן של חברת הילדים. לא היו פועלים או עובדים זרים – היינו עושים הכול".

גם החופשים היו קצרים. שבועיים בלבד של מנוחה בחופש הגדול, והשאר – עבודה יומיומית בהתאם לגיל. חזי זוכר את עצמו בגיל 6 מסקל אבנים בשדה ליד הנתיב המיועד לכניסה לעינת, כדי לסלול דרך חדשה בקיבוץ. "אני ממש בין סוללי הדרך", הוא אומר בהומור.

איך הרגשתם עם המעבר לקיבוץ החדש – כל אחד לאן שעבר?

"זו היתה התחלה חדשה" מספרת יעל. "הייתי בערך בת 15. הדירות של חברי הקיבוץ גדלו ומחדר אחד למשפחה קיבלנו חדר וחצי עם שירותים ומטבחון וזה היה שדרוג רציני. היה גם מקרר קטן שקראו לו סובירצ'יק".

חזי היה בן 6 במעבר. "אני זוכר שעשינו ביקור בעינת לפני המעבר כשהדירות עוד היו בבנייה. אני הייתי מוקסם, זו היתה דירה בשטח של בערך 40 מטר, כולל מטבחון, מקלחת ושירותים שלא היו בדירות החדר בגבעת השלושה הישנה, וכן שטח נרחב מסביב לדירה שלימים נטעו בו עצמי פרי, מרשאה ופרחי נוי".

**בעקבות הביקור בארכיון גבעת השלושה קיבלנו השראה ויצאנו לפרויקט מיוחד:
מסע בין ארכיוני היישובים במועצה האזורית דרום השרון. שמחים להציג בפניכם תמונות נדירות,
פיסות היסטוריה וסיפורים נוסטלגיים שעדיין מצליחים לרגש - כולם מתוך הארכיונים המקומיים,
שנשמרו באהבה ובעבודה קפדנית של ארכיונאי יישובי דרום השרון**

חוזמנים לקרוא, להתרגש, ואולי גם למצוא פנים מוכרות...

כמה רגעים מהארכיון של גבעת השלושה

שנת 1933 עם עליית הנאצים לשלטון בגרמניה, מגיי עים לארץ אלפי עולים, שנמלטו מציפורני הגסטפו. מוסד "עליית הנוער", שהיה אחראי לעלייתם ובראשו הנרייטה סולד פנה לקיבוץ גבעת השלושה ששכן אז בלב פ"ת, לקלוט כמה עשרות צעירים מהעולים החדשים יוצאי גרמניה. מכיוון שהסוכנות היהודית העניקה לקיבוץ תקציב בע"בור קליטת העולים, בקשו החברים מהסוכנות הלוואה נוספת מיוחדת לבניית חדר אוכל גדול שיספיק לחברים החדשים שיקלוט הקיבוץ.

חברי הקיבוץ פנו לשני משרדי אדריכלים בבקשה להציע תוכניות למבנה. התקציב הספיק בקושי לתכנון ולרכישת החומרים, אך לא להוצאות הבנייה. מכיוון שכך, הפשילו חברי הקיבוץ שרוולים והחלו בבניית הבניין בעצמם. בניית חדר האוכל, שהחלה בשנת 1936 נמשכה שלוש שנים.

**ילדי הקיבוץ
בני השנתיים עם
המטפלות, בחזית
חדר האוכל החדש.**

**עבודה עברית. כולם
לקחו חלק בענפי
החקלאות בקיבוץ**

ילדים בקיבוץ בחג השבועות שנת תשל"ג, 1973

**בית החרושת
לנעליים, עדיין קיים**

ארכיון גן חיים: הולדת השלישיה השנייה בארץ

שישתדל לפגוש את הורי השלישיה.

כשהגיע לבית החולים היו הרופאים מאוד זהירים במסירת הידיעה, מאחר שאבי השלישיה הראשונה לקה בהלם והם פחדו מאירוע דומה. אבל מאיר קיבל את הידיעה ברוח טובה. תקור פה מסוימת נשארה האם בתל אביב עם התינוקות שטופלו בויצ"ו עד שיגרלו

מעט ויוכלו לחזור לשממה של פרדס גן חיים. לבסוף חזרה חנה עם השלישייה: צביקה, אלה ועדינה, ויחד עם בתם הבכורה משמרית הפכו ממשפחה קטנה למשפחה ברוכת ילדים.

גן חיים 1930. השלישיה לבית לירמן עדינה, אלה, צביקה ואחותם הבכורה

השנה הייתה 1930 בפרדס גן חיים. חנה לירמן שהייתה בהריון מתקדם וענק יחסית לגודלה, עברה לבית דודתה בתל אביב לנוח לפני הלידה. חודש קודם לכן נולדה בתל אביב השלישיה הראשונה בישראל. למרות גודלה בהריון, רק ארבעה ימים לפני הלידה, שהייתה ב־23 לאוקטובר 1930, אמרו לה הרופאים לראשונה שכנראה תלד תאומים. באותם ימים לא היה קשר טלפוני עם גן חיים וכך האב המיועד מאיר

לא ידע במשך שבוע שלם שאשתו ילדה בכלל ועוד ילדה שלישייה. בעיתון התפרסמה הידיעה המשמחת ומאיר קרא אותה אך לא ידע במי מדובר מכיוון שלא פורסמו שמות. הוא נסע לתל אביב ולכולם סיפר

ארכיון קיבוץ חורשים: הטריאתלון הישראלי הראשון

חורשים 1985. הטריאתלון הראשון

ועלות התחרות. אורי אליאב סיפר כי לא היה גוף שהיה מוכן לממן את התחרות וכך הסתיים עידן הטריאתלון בחרשים, המקום בו הוא נולד בישראל.

ב־31.08.1985 התקיים בקיבוץ חורשים הטריאתלון הישראלי הראשון. היוזם והמארגן היה חבר הקיבוץ אורי אליאב, שהצליח לשתף במפעל הזה חברים וילדים רבים בקיבוץ ובכלל. בטופס ההרשמה, בין נותני החסות הופיע מועדון איילות ותרמוקיר, מפעל קיבוץ חורשים, שזה עתה קם. מחיר ההשתתפות היה 5,000 שקלים! ארבעה ימים אח"כ הושק השקל הישראלי החדש והמחיר כבר לא היה נורא כל כך.

הטריאתלון הראשון שנשקף מתמונת הארכיון החל עם 10 ק"מ ריצת שדה, המשיך ברכיבת אופניים מחורשים לעינת והסתיים בשחייה של 250 מטר בבריכת חורשים. כך זה נמשך עוד שנים רבות, כשאת הבריכה החליף בהמשך חוף הרצליה והרכיבה הייתה מהחוף לחורשים.

בשנת 2004 כבר אי אפשר היה לעמוד בתנאי המשטרה

ארכיון רמות השבים: המקפצה ששימשה את הספורטאי האולימפי

בהשראתו, כמה מנערי הישוב תרגלו בהצלחה קפיצת סנונית, סלטה לפנים וסלטה לאחור. המקפצה היוותה מוקד משיכה גם לילדים צעירים יותר. חיים נעסה, ששימש כמציל וכמורה ללימוד שחייה בבריכה מאמצע שנות החמישים ובמשך כשני עשורים, כלל בתוכנית הקורס קפיצה מהמקפצה. הבריכה הייתה מוקד לבילוי משפחתי ולמפגשי חברים של תושבים מהישוב ומהסביבה. באמצע שנות השמונים הבריכה הישנה פורקה ובמקומה נבנתה בריכה חדשה אך ללא מקפצה ואדנים. ותיקי היישוב מספרים שהם מתגעגעים בערגה לאותם ימים.

רמות השבים, שנות החמישים, המקפצה

בקיץ 1946 נחנכה ברמות השבים בריכת שחייה באורך של 25 מטר, שהייתה באותה עת אחת מהבריכות הבודדות באזור ומהמעטות בארץ כולה. בבריכה נבנו שישה אדני זינוק ששימשו לתחרויות שחייה ובישנות החמישים הותקנה בה גם מקפצה ייחודית עשויה מעץ גמיש במיוחד, שהעלה את הקופצים לגובה של שלושה מטרים. כמה מוותיקי הישוב זוכרים שיואב רענן, אז אלוף ישראל בקפיצות למים, שייצג את המדינה באולימפיאדות הלסינקי 1952 ומלבורן 1956, נהג להתאמן כאן משום שזו הייתה הבריכה היחידה באזור עם מקפצה.

ארכיון שדה ורבורג: חג השבועות ושיא גינס

ועד להכנת הסלט עצמו, נעשה בכוחות מקומיים. ילדי הגן שתלו את החסה ואף קטפו אותה, וכל שאר התושבים הכינו את הסלט שהגיע למשקל 10,240 ק"ג, וזיכה את הכפר להירשם בספר השיאים של גינס.

לפני בחודשיים נפרדו בשדה ורבורג מנורית שטרנברג ז"ל שהקימה ביוזמתה את ארכיון שדה ורבורג בשנת 2008. ב-2012 כתבה נורית: "ארכיון שדה ורבורג אינו רק ערימה של מסמכים דחויים, צילומים וסרטים היסטוריים בשחור לבן. מאחורי כל פיסת נייר, כל צילום, כל חפץ מגיחה דמותם של בני אדם שחיו בכפר, עבדו פה, אהבו, גידלו ילדים, חגגו וגם התאבלו. שדה ורבורג הוא פאזל ענק של דמויות ואירועים, נופים ומבנים. אנו שוקדים למצוא את כל החלקים ולהברם יחד לתמונה".

שדה ורבורג 2007. סלט החסה הגדול בעולם

שדה ורבורג הוקם בסוף מאי 1938, באזור שומם בין כפר סבא לרמת הכובש, סמוך מאוד לחג השבועות ולכן הוא נחשב כיום הולדתו של הכפר. מאז ומתמיד מציינים תושבי הכפר את החג באירוע קהילתי מיוחד, המשתף ומאחד את כל תושביו.

כשהחקלאות עוד הייתה העיסוק העיקרי בכפר, היו משפחות החקלאים מביאות ביום הטקס את יבולם – ביכורי ירקות ופירות וכן תוצרת חקלאית, כמו ביצים ועופות ופרחים מסוגים שונים שגידלו במקום. את העגלות והטרקטור

היו מקשטים בירק ובפרחים. הילדים לבשו לבן ועם זר לראשיהם וטנא ביד הופיעו בריקודים ובשירה. בשנת 2007, לרגל שנת ה-70 לכפר, הוחלט על מיזם קהילתי מיוחד: הכנת סלט חסה שישבור את שיא גינס. המיזם כולל, משתילת החסה

ארכיון גבעת ח"ן: הלוחמת מהמושב ביזמה הראשון של מדינת ישראל

השמועות מספרות על ריכוזי אויב בג' בול. הידיעות המגיעות קשות: גוש עציון נפל, מאבק קשה בהרי ירושלים, ישובים בנגב מופגזים, מה יביא לנו המחר?...

ערב ה־15 במאי. הלוחמים צועדים לעבר היעדים שנקבעו – כיבוש הכפר מלכיה, כיבוש המחנה הצבאי שלידו, ותפיסת משלטים שמהם ניתן לעצור את הכוחות הפולשים מלבנון. חלק מהמשימת מות בוצעו בהצלחה...

עם רדת היום מגיעה במכשיר האל"חוט ידיעה: "אתמול בשעה זאת הכריזו בתל-אביב, במעמד ראשי העם, על הקמת מדינת ישראל". הקול במכשיר הקשר צלול ובטוח – אך נדמה רחוק כל כך, לא נתפס מול מציאות אכזרית זו של קרב, אויב ונסיגה.

הלילה פרש כנפיו על הגרוד המוכה. הפצועים וההרוגים פונו. הלוחמים נשארו על הרכס. ואנו הבנות, מעמיסות על כתפינו פרטי ציוד שונים, ועולות למעלה להר להביא לבנים מעט מן הדרוש להם להמשך הלחימה.

כך עבר עליי היום הראשון לעצמאות ישראל."

גבעת חן 1948. עומדת ראשונה מימין רינה הלל בדרך למחנה פילון מלחמת העצמאות

ב־29 בנובמבר 1947, בשעה חצות וחצי נפל דבר בארץ ישראל ובעולם. האומות המאוחדות אמרו בן לתוכנית החלוקה ומשם הדרך למדינה יהודית בארץ ישראל הייתה קצרה.

בעקבות ההצבעה ומתוך הבנה ברורה שמלחמה עומדת לפרוץ, הצטרפו ותיקי המושב לפלמ"ח ואליהם הצטרפו גם בוגרי הנוער בגבעת ח"ן. גם את בחינות הבגרות של מי שלמד אז בכיתה י"ב הקדימו, כדי לאפשר להם להתגייס לפלמ"ח מוקדם ככל האפשר. רינה הלל (גלוגוב לשעבר) הייתה אחת מהם. כשהיא בת 17 וחצי בלבד, עזבה את הבית במושב עם מזוודה אחת. רינה מגיעה למחנה פילון

ליד ראש פינה. שם התמקם הגרוד הראשון של חטיבת יפתח בה שירתה.

ובמכתב שכתבה לחברתה היא מתארת את מה שעבר עליה ועל חבריה ביום הראשון להקמת המדינה. בחלק מהמכתב כתבה: "הבנים החמושים עמוסים בציוד רב עולים ברגל לרכס הרי נפתלי. הבנות נותרות מאחור במחנה ובלב חשש כבד.

ארכיון קיבוץ ניר אליהו: חתונה משולשת בימי מלחמה

בעצם ימי מלחמת סיני, אוקטובר 1956, בימים מתוחים של אי-ודאות ופחד קיומי, התקיימה על אף הכול חתונה משולשת על מדרשאות הקיבוץ, ללמדך שכוחות החיים חזקים, והאהבה מנצחת!

וכך קודשו וזר פרחים לראשם, "כדת עובדי האדמה ובאהבה השוכנה בלבב": דרורה ויורם ברלס, פוריה ואורי לב-ארי, שושנה ואברהם לוינסון.

ניר אליהו 1956. שלושת הזוגות ביום החתונה

קיבוץ ניר אליהו הוקם בשנת 1950 כקיבוץ ספר, וידע ימים מתוחים ואף נזקים ממשיים מפעולות איבה. בשנים הראשונות התמודדו המייסדים עם אתגרים גדולים של פרנסה וביטחון, אבל הקשיים לא ריפו את ידיהם של החלוצים הצעירים, והם עשו מה שאנשים צעירים עושים: מתחתנים ומביאים ילדים לעולם.

ארכיון קיבוץ עינת: צעירות הקיבוץ והאנדרטה הידועה

עינת 2005. בנות עינת
ליד פסל השלושה

האנדרטה שבתצלום - מעשה ידיה של הפסלת בתיה לישנסקי, נחנכה בקיבוץ עינת בשנת 1959, מס' שנים לאחר הפילוג מקיבוץ גבעת השלושה. למרגל תיה יושבות בנות עינת הצעירות - תות, ערבה וטליה בשנת 2005.

האנדרטה הוקמה לזכר שלושה פועלים - מנחם גרוייליך, אייזק מהרינג ושמואל שטרייפלר, אשר מתו בכלא בדמשק. שלוש הפועלים, יחד עם עוד

שמונה פועלים נוספים, הסכימו להסגיר את עצמם כשומרים לשלטון הטורקי, שדרש להסגירם בחשד לפעילות ריגול. הפועלים, שהיו בעלי נתינות אוסטריה, קיוו שלא יאונה להם דבר, כי אוסטריה באותה תקופה הייתה בעלת ברית של טורקיה. אבל הטורקים לא התחשבו בנתינות שלהם ושלוש הפועלים הנ"ל ומקום קבורתם לא נודע. קיבוץ גבעת השלושה נקרא על שמם.

ארכיון כפר סירקין: תושב הכפר שהציל טייס בריטי מהמטוס הבוער

הימים ימי המנדט הבריטי. ליד כפר סירקין הוקם ב-1941 מחנה צבא עם שדה תעופה ששרת את חיל האוויר המלכותי עד הפינוי במאי 1948. ילדי הכפר אהבו לצפות במטוסים הממריאים והנוחתים, וכפי שמעיד לייזר (אליעזר) לשם (לשצ'ובר): "ידעתי לזהות את המטוסים הבריטיים לפי הקול. את ההוריקן, הספיטפייר...." יום אחד באוקטובר 1944, מגיע לנחיתה מטוס בוער, נוחת נחיתה אונס בשדות כפר סירקין. רכבי כיבוי אש של הצבא לא יכולים לעבור את גדר התיל, ומי שרץ להציל את הטייס הוא יוסף מילר, תושב הכפר, המא"ז של האזור. הוא מצליח לשלוף אותו מהמטוס הבוער ולהתרחק, ואז חל פיצוץ נוסף והמטוס עלה באש.

כפר סירקין 1944.
יוסף מילר חבוש בידיו אחרי הצלת הטייס הבריטי

ארכיון ירקונה: עז מתנה לבר מצווה

דוגמה מאלפת למדיניות חיסכון משקית הייתה מתנת הבר מצווה שלי. בהיותי חובב בעלי חיים, חשקה נפשי בכלב. אולם לפי העקרונות הנהוגים אצלנו לא הייתה זכות קיום למי שאינו תורם למאמץ הקיומי של המשק והמשפחה. על כן החליטו הורי להעניק לי במתנה לא כלב אוכל חינם, אלא עז לבנה שופעת חלב....

אורי קמחי מספר כי ימי הקמת המשקים היו זמנים קשים: "מגיל 10 עבדנו בעבודות המשק וסייענו להורים. ביצענו עבודות פיות מעל ומעבר למקובל לגבי ילדים: עבודה בטוריה ובמעדר, ניכוש עשבים, השקיה בתים למים או קציר ירק בחרמש. הכורח להסתדר עם המעט שהיה ולחיות באורח חסכוני היה נחלת כלל המתגוררים, כולל ילדים.

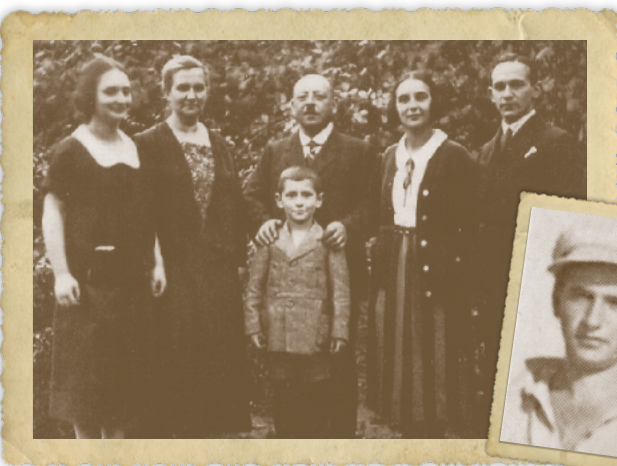

ירקונה - 1946
משפחת קמחי והעז לבר מצווה

ארכיון קיבוץ רמת הכובש: גילוי שהנופלים מהקיבוץ היו בני דודים

פרויקטים להנצחת זיכרון של משפחות יהודיות מכל רחבי גרמניה.

בסופו של דבר לאחר 85 שנים, בעזרת ערנותה של סימון, הבינו בארכיון רמת הכובש ששני חללים מהקיבוץ ממאורעות 1938 הם בני אותה משפחה, וכעת זכו להנצחה גם במפעל הנצחת משפחות יהודיות בגרמניה.

משפחת אבל עם הבן לודוויג

לודוויג אבל

לודוויג לוינשטיין

לפעמים מגיעות לארכיון פניות באופן לא שיגרתי: סימון אפרת מנהלת הרפת מספרת כיצד גילתה בדף הפייסבוק של הרפת בדצמבר האחרון, הודעה לא שגרית מגבר גרמני בשם ריינהרד מקס שביקש עזרה באיתור פרטים על לודוויג אבל שנפל במאורעות 1938 כשרכב של הקיבוץ בו נסע עלה על מוקש.

סימון פנתה לארכיון הקיבוץ ועזרה לריינהרד מרקס באיסוף פרטים. משיחה עימו גילו בארכיון ששניים מהנופלים באירוע זה הם קרובי משפחה – לודוויג אבל ולודוויג לוינשטיין – שהיו בני דודים ונקראו על שם סבם ושניהם כאמור נהרגו באותו האסון. יחד עימם נהרגו עוד 6 חברים וחברות הקיבוץ כאשר משאית עם הפועלים עלתה על מוקש בדרכם חזרה לקיבוץ לאחר יום עבודה בפרדסים.

משיחה עימו למדנו על לודוויג אבל שהיה אדם חברותי ואהב את הקיבוץ, ואילו לודוויג לוינשטיין בילה שעות רבות בספריה ולמד עברית והיסטוריה.

עבודתו של ריינהרד מרקס כוללת

ארכיון צופית: כך העברנו הודעות בלילות האפלים

המאורעות מתפשטת בכל קצות הארץ, והלילות – לילות של שמיים רה, לילות אפלים, אשר כל עץ נראה כצל אדם, וכל רשרוש מעורר חרדה. בלילות חושך הייתי רצה, מטפסת על מגדל המים. מסביב יריות, במרחקים שדות בוערים, בידינו מתקתק מכשיר האיתות, נקודה – קו – קו. בחרדה צפינו לתשובה מרמת הכובש המנותקת, כדי למסור הלאה את הנעשה אצלם למגדל ברעננה, ומשם למרכז ההגנה.

צופית. במעלה הבריכה מסרו אותות לחברי רמת הכובש

מיקומה של הבריכה על יד בית העם במרומי הגבעה, הייתה סיבה טובה להיותה עמדה להעברת הודעות באמצעות איתות. המסרים הועברו באמצעות דגלים במשך היום ובאמצעות פנסים בלילה.

גם זהבה אהרונ' כתבה בזיכרונותיה: "ערב רגיל. אנשי המושב מתכנסים לבתיהם – לארוג מסכת חיים לאור עששית הנפט. הימים ימי שמחה ויצירה, אך גם של סבל ואכזבה. אש

100

שנות חיים ותקווה לעתיד

הם שרדו מלחמות עולם, עלו ארצה עוד לפני קום המדינה, בנו בתים, הקימו משפחות וגידלו דורות של ישראלים גאים. דוד אהרון מצופית, שחגג 100, ומלכה דיין משדי חמד, שתציין בקרוב 104 - הם עדות חיה להיסטוריה של העם והמדינה. בראיון מיוחד למגזין המועצה הם משתפים בסיפורי חיים מרתקים, בזיכרונות מרגשים ובסגולות לחיים ארוכים. מסע בזמן עם שניים מוותיקי המדינה שעדיין פעילים, שוחים בחדשות ומייחלים בתקווה שיחזרו כל החטופים

דוד אהרון חוגג 100

דוד אהרון

ממושב צופית חגג השנה יום הולדת מאה. אל האירוע המושקע הגיעו בין השאר שלושת ילדיו, תשעת נכדיו ו-17 ניניו שחגגו עימו את ציון הדרך המשמעותי והנדיר הזה. לא רבים זוכים להגיע לגיל כה מופלג, ודוד אהרון לא רק שהגיע, אלא שהוא נראה צעיר בהרבה ממאה שנותיו, ויש לו זיכרון ויכולת ביטוי שאינם מאפיינים אנשים רבים בגילו.

דוד אהרון נולד ברומניה בשנת 1925 וכמוכן שלא חמק ממפגש עם הנאצים. "גרתי בעיר רומן ובשנת 1942 כל היהודים מגיל 18 עד 60 נדרשו להירשם בעירייה" מספר דוד. "העיר הפכה למחנה ליהודים ושם עברנו אצל הגרמנים בעבודות כפייה, בתיקון כבישים ובסילוק שלג בחורף, וכך עד סוף המלחמה. כשבאו הרוסים הם שחררו אותנו ואני נסעתי לשנת הכשרה חקלאית בגורדוניה".

בשנת 1948 החליטו דוד וחברתו צ'רנה לעלות לישראל אך הם נתפסו על ידי הבריטים. הם נשלחו לקפריסין לשנה, התחתנו, וב-1949 השלימו את מסעם לארץ והגיעו למושב צופית. לפני שנתיים נפטרה צ'רנה, בת 95 במותה.

איך הגעתם דווקא לצופית?

"בקפריסין אמרתי שהייתי בהכשרה חקלאית ושאני רוצה מושב, וכשהגענו לארץ, למעברת באר יעקב, אמרתי שוב שאני רוצה מושב. נתנו לנו שלוש אופציות: שדמות דבורה, ביצרן וצופית. נסעתי לשדמות דבורה והיה שם בוך עד הבריכים. כך

דוד וצ'רנה אהרון עם הילדים יצחק וישראל, צופית 1953

דוד אהרון במושב

אני צריך לשכור בולדוזר כדי לנקות את הקוצים בחצר, אחרת מקבלים קנס. אבל אולי המועצה צודקת. כשנפלו טילים, הכל יכול היה לעלות באש.

המשכתי לנהוג ברכב עד גיל 93. אשתי היתה מזהירה אותי – 'תזהר, אוטו', וכשהרגשתי שזה מסוכן מדי, החלטתי להפסיק לנהוג. אבל הרכב עוד פה".

במה עסקה צ'רנה?

"כל השנים צ'רנה עבדה לצידים בחקלאות ובמקביל היתה גם תופרת. כל שלושת המושבים בסביבה היו באים אליה לתקן בגדים, להאריך, לקצר, וחילילים היו באים כדי שתתקן את המדים דחוף. היא עבדה בזה עד הסוף".

כשעולה השאלה כמה נכדים ונינים יש לדוד, מתחילים דוד ואריה למנות את השמות.

"יש לדוד זיכרון מצוין, הוא זוכר את כולם" אומר אריה בהערכה. "אנחנו לא צריכים גוגל, אם אנחנו רוצים לדעת משהו לגבי היסטוריה או מקומות, אנחנו שואלים אותו".

"לפני כמה חודשים הביאו לי עץ חיים וביקשו שאכתוב את השמות של הנכדים והנינים" אומר דוד. "את הגדולים עוד זכרתי, עם הנינים יותר קשה לי. יש לי כבר נינה נשואה שעומדת ללדת".

אתה היית לאורך תקופה מאוד סוערת בהיסטוריה האנושית שכללה את מלחמת העולם השנייה ואת כל מלחמות ישראל. איך היית משווה את התקופה הנוכחית החל מה'7 באוקטובר, לתקופות שכבר חווית?

"לא היו מלחמות כאלו בארץ, מלחמה של שנתיים וכל כך הרבה נופלים. קרוב לאלף חיילים שנהרגו".

האם היתה תקופה בה חששת לעתידה של ישראל וחשבת שהיא עלולה להיכחד?

היה גם בביצרון, ורק פה בצופית היה יבש, וכולם מפ"איניקים! אז בחרנו בצופית. התחלנו פה מאפס. היה חול וחול ונחש מתחת לכל אבן".

באילו תחומי חקלאות עבדת?

"באנו לארץ בלי כלום. קיבלנו פרדסים מרכוש נטוש של ערבים שברחו, וחידשנו אותם. הכל היה עבודה עצמית. היו לי פרות, מטעי גוייבות וקלמנטינות ולול. היתה תקופה שהיו לי 3 דונם תפוחי אדמה, אבל היום חקלאים צריכים לעבד 300 דונם כדי להתפרנס. במקביל לעבודה במשק שלי, עבדתי גם בעבודות חוץ, בין השאר בהוצאת זבל מלולים, בקטיף ובגיוזום. טוב, היינו בני עשרים וקצת. היו זמנים. היום אין לולים ואין רפתות" הוא אומר בהשלמה.

"בהתחלה גרנו בצריף שורדי בתוך המושב ובינתיים בנו לנו מהסוכנות את הבתים האלה, ולידם רפת, לול ובית אימון, ועברנו לפה".

לבני הזוג אהרון נולדו שני בנים ובת: יצחק בן ה'76 וישראל בן ה'74, שניהם מתגוררים בכפר סבא, ודורית בת ה'68 המתגוררת ברעננה.

"כשהילדים גדלו הם היו עוזרים במשק" אומר דוד. "יצחק היה נוהג את העגלה ואני הייתי מעמיס. באחד הימים אחד הבנים בא לפתוח מים וראה נחש ומרוב פחד רץ עד קלקיליה..."

"גם אותי היו מגייסים לעבודה במשק" אומר אריה שטריימר, בעלה של דורית שהצטרף לשיחה. "אני זוכר שבחגים היינו מעמיסים את הגויאבות על שלושה טנדרים ונוסעים לשוק הסיטונאי בתל אביב".

"עד גיל 80 עשיתי הכל בשטח החקלאי ובחצר" אומר דוד. "היה לי טרקטור, אבל בסוף גנבו לי אותו. לפני עשרים שנה המים התחילו להיות יקרים, לא היו פועלים, וגם הזדקנו. עכשיו

ולא יצאתי מהארץ. זה לא היה אפשרי עם משק וילדים קטנים. אבל למילואים כן הלכתי והרבה, והילדים היו עובדים במקומי במשק. לפני מלחמת ששת הימים הייתי עושה מילואים במובלעת הישראלית בחר הצופים. בכל פעם היינו נשארים שם 30 יום בלי לצאת מפני שניתן היה להיכנס ולצאת רק בשיירה, ובדרך ילדים מהכפרים היו זורקים אבנים על הרכב".

ומה אתה עושה עכשיו?

"כלום. פנסיה מלאה, אבל אני הולך למועדון הותיקים בשדה ורבורג פעמיים בשבוע".

איך אתה ממלא זמן?

"מקשיב לרדיו, והילדים באים לבקר בתורות".

"כולנו מגיעים לפה בכל יום חמישי בערב ובשבת לפני הצהריים" אומר אריה. "לפעמים מביאים פיצה ויושבים ומדברים, ותמיד זמינים אם צריך עזרה. מי שהחזיקה את התא משפחתי חזק היתה צ'רנה. במשך שנים היא היתה מכינה ארוחות ישי בערב לכולנו והיינו מגיעים עם הנכדים והנניס, עד שראינו שקשה לה".

"החברים שלנו בכפר סבא היו מתלוננים שאנחנו מגיעים מאוחר, בגלל שהילדים היו פה" אומר דוד.

מן הסתם לא נותרו הרבה חברים.

"לא. אני אחד. במועדון בשדה ורבורג אני פוגש עוד אחת מרמות השבים שהיא בת 103".

יש לכם קשר?

"אנחנו אומרים שלום".

נראה שאתה שומר על בריאות טובה

"כן, בריאות טובה. לאחרונה היתה לי בעיה בעין וההליכה קצת קשה לי. אתמול כששמתי קומפרסים על הברך ושאלו אותי מה קרה, אמרתי – לברך נודע שהיא בת מאה, אז היא כואבת..."

איך הצלחת לשמור על זיכרון כל כך טוב?

"תודה לאל, לא עשיתי כלום. הבת והבן שלי עושים סודוקו כדי לשמור על הזיכרון, אבל אני לא הייתי צריך".

"אני מעולם לא הצלחתי לזכור שמות, אבל דוד זוכר" אומר אריה.

יש דברים שהיית מעדיף לשכוח?

"לא. זו ברכה שאני זוכר הכל".

"זו גם ברכה לנו, מפני שאפשר לדבר איתו על הכל" אומר אריה. "אנחנו לא מתערבים בהחלטות שרוד מקבל, כולל החלטות הקשורות לניהול כלכלי. יש לדוד רשימה של כל ימי ההולדת של כל הילדים, הנכדים והנניס והוא דואג לכל אחד למתנת יומולדת" אומר אריה. "יש לו 'מחירון' לפי גיל".

"תודה לאל יש כסף" אומר דוד. "אנחנו דאגנו שתהיה רורבה לעת זקנה".

דוד, איך אתה מסכם את החיים?

"תודה לאל. רק שיהיה שלום בארץ ושיחזירו את החטופים".

דוד עם אשתו צ'רנה ז"ל

"עכשיו, במלחמה הזו, כשכל יומיים יש הרוגים. זה נורא. גם ביום כיפור היתה תחושה של סכנה למדינה. בשנה האחרונה, עוד לפני המערכה מול איראן, הצבנו בקצה הגינה ממ"ד, אבל כשיש אזעקה אני נשאר במיטה והמטפלת שלי הולכת לבד לממ"ד. קשה לי ללכת. עד שאני מגיע לשם, נגמרת המלחמה..."

איזה עתיד אתה צופה למדינה?

"עכשיו המצב לא טוב. אבל בדרך כלל טוב פה. ברומניה לעולם לא הייתי מגיע למה שיש לי פה. שם מכרתי צלחות ופה הפכתי לחקלאי. כאן טוב, אמריקה, אבל עבדנו קשה. השכנים שלי שבאו לפני מפולניה והונגריה קיבלו הרבה פיצויים מהגרמנים ומהר, אבל כשאני הגעתי לארץ ונרשמתי לקבלת פיצויים, העו"ר והבנק לקחו את רוב הכסף שקיבלתי... אבל אחר כך התחילה להגיע מגרמניה קצבה קבועה שאני עדיין מקבל בגלל עבודות הכפייה. משהו כמו ביטוח לאומי".

איך הנוער היום לדעתך לעומת התקופה בה אתה היית נער?
"הצעירים קצת וילדה חייס, אבל עכשיו במלחמה רואים שהם טובים ומשתדלים".

מה הסגולה לחיים ארוכים לדעתך?

"עברתי קשה ולא עשיתי שטויות. אני גם לא אוכל הרבה. עד היום אני אוהב לאכול ממליגה וצ'ורבה, והמטפלת שלי, דינה מהפיליפינים, שטיפלה קודם באשתי עד מותה, למדה להכין לי. גם הילדים מכינים לי אוכל ומביאים דברים שאני אוהב – אבריאלה הכלה מכינה כבד ואריה מכין לי מרק תירס – ואני אומר להם שלא יביאו הרבה. כשדינה יוצאת ליום חופש אריה נשאר איתי. הוא היה חובש בצבא וידוע לטפל בזקנים..."

"בצבא אין זקנים" צוחק אריה, המשמש כיום כנשיא רוטרי כפר סבא בהתנדבות.

"לא הייתי בחו"ל אף פעם" ממשיך דוד. "70 שנה אני פה"

מלכה דיינ

מלכה דיינ

משרי חמד תחגוג בדצמבר הקרוב יומולדת 104 והגיל המופלא הזה ממש לא ניכר באשה האנרגטית והסקרנית הזו. חמש פעמים בשבוע היא פוקדת את מרכז היום לאזרחים ותיקים בנווה ימין, עושה התעמלות, פותרת משימות מנטליות, מתערכנת ושולטת בכל הנעשה בארץ ואפילו מתרגזת מהחדשות כמו שצריך.

מלכה נולדה בטורקיה בשנת 1921. היו לה 11 אחים ואחיות, 8 מנישואים קודמים של ההורים ועוד 3 מאביה ואימה. בשנת 1932, לאחר מותו של אביה, הזמינה אחותה הגדולה מנישואיו הקודמים של האב את האם וארבעת ילדיה הקטנים אל ביתה בירושלים. "הבריטים לא אפשרו לעלות לארץ, ובזכות אחותי שאמרה שהיא לוקחת אותנו אליה, קיבלנו סרטיפיקט לעלות. אבל את הכסף של המשפחה לא יכולנו להביא" היא אומרת. "היה לאחותי בית של 12 חדרים וששה ילדים משל עצמה, אז היה שמח.

כעבור חודש בעלה של אחותי הציע לאימי שנחפש דירה בתל אביב. נסענו ומצאנו דירה באזור חסן בק בתל אביב, מול המסגד ונשארנו שם. אני ועוד אח למדנו ליד הכרמל ואני שהייתי כבר בת 13 או 14 התחלתי לעבוד בבית חרושת לקופסאות, בזכות פרטקציה שסידרה לי אחותי הגדולה. בבוקר עבדתי ובלילה למדתי בגימנסיה הרצליה, כי דיברתי טורקית, ספרדית-לדינו וצרפתית, ורציתי לדעת עברית. המשכתי לעבוד שם עד שהתחתנתי. לאחר המאורעות שהיו בתל אביב, אמא פחדה ולקחה אותנו לרחוב יסוד המעלה, שם היא קנתה בית. באותו בניין התגורר בחור שהיה הולך להגנה ואני הייתי הולכת לפלוגות הפועל. היינו הולכים לטיולים ביחד עד שלבסוף, כשהייתי בת 21, התחתנו".

לבני הזוג מרדכי ומלכה דיינ נולדו שלושה ילדים: מירה בת ה-82 משרי חמד שבביתה מתגוררת מלכה כיום, ישראל שנפטר כשהיה בן 40 וקובי, בן ה-71 שמתגורר בהוד השרון.

בשנות ה-80 עברו מרדכי ומלכה להתגורר ברמת אביב, ובשנת 2002 נפטר מרדכי דיינ. מאז נהגה מלכה להתארח אצל מירה בשדי חמד בכל סוף שבוע ובשנת 2010, לאחר אירוע מוחי שהגביל את התנועה שלה ביד וברגל, עברה להתגורר עם מירה בשדי חמד באופן קבוע.

"בעלי פנחס שכבר נפטר, מאוד אהב את אמא והיה מביא אותה לפה בכל סוף שבוע" אומרת מירה. "אמא הייתה מסכימה שניקח אותה רק ביום רביעי אחרי הצהריים כי בבוקר היה לה שיעור התעמלות ברמת אביב והיא גם הייתה מקפידה לחזור הביתה במוצ"ש כי ביום ראשון בבוקר היה שיעור נוסף. גם היום אמא מתעמלת חמישה ימים בשבוע במרכז היום".

"אני לא מוותרת. אסור לוותר" אומרת מלכה. "עד לפני שלוש וחצי שנים אמא הייתה עצמאית לגמרי אבל אז הגיע אירוע מוחי נוסף והגביל קצת יותר, והיום יש לה מטפלת".

כשמלאו למלכה מאה ציינה המשפחה את המאורע באירוע גדול. "המשפחה עשתה מסיבה במסעדה וכולם באו. הביאו עוגה גדולה" אומרת מלכה. "עד היום חוגגים לי מדי חנוכה, מזמינים את כל המשפחה עם הנכדים והנינים, ועושים או מזמינים עוגה המציינת את גילי".

במה עסקת במהלך חייה?

"במשך 20 שנה הייתי עקרת בית ובהמשך, כדי להוסיף למשכורת של בעלי עבדתי כמטפלת" אומרת מלכה.

"היא הייתה מטפלת מאוד מבוקשת" אומרת מירה.

"כי הייתי משוגעת על ילדים" אומרת מלכה "הייתי מכינה את האוכל אצלי בבית ומביאה איתי, וכשהייתי אוספת את הילד מהגן הוא היה שואל – מה הבאת לי היום?"

"האימהות היו מעסיקות אותה עד שהיו נכנסות שוב להריון, כדי לא לאבד אותה" אומרת מירה. "גם אנחנו כילדים קיבלה ממנה חינוך מעולה. לא היה חסר כלום".

"היתה לי ילדות מדהימה בטורקיה, עד שאבא שלי נפטר" אומרת מלכה, "בית אריסטוקרטי, מטפלות, מסיבות, ובקיץ אבא היה לוקח אותנו ל-3 חודשים למקום בשם בוסתנגי וילה, שם, כפי שרומז השם, היה בוסתן מול הים, עם כל הפירות שיש. בכל בוקר אבא היה נוסע במעבורת לעבודה וחוזר בלילה ומביא איתו את כל מה שחסר".

ספרי על המעבר מתל אביב לשדי חמד

"אחרי האירוע המוחי, ביתי

מלכה דיין וכל המשפחה

**מלכה דיין בילדותה בטורקיה
(עומדת משמאל)**

איך את זוכרת הכל?

"עכשיו אני מתחילה קצת לשכוח" אומרת מלכה. "עד היום הייתי זוכרת אבל עכשיו, בשיר שאני יודעת את כל המילים, חלק מהם אני קצת שוכחת. אבל אני יודעת מה אני עושה ומה קורה, הכל אני יודעת".

מה דעתך על המצב היום בארץ?

"המצב היום כל כך רע. כל הזמן נהרגים עוד חיילים, איזה סבל זה, וכשאני שומעת שלא משחררים את החטופים, זה מעצבן אותי נורא" אומרת מלכה. "אומרים בחדשות שיש הסכם ומשגעים את האימהות שהילדים שלהם שם. אני אומרת לעצמי שלא אסתכל ועוברת למשהו אחר, כי זה נורא מעצבן אותי שלא משחררים אותם עד היום".

"אז אני עוברת לערוץ סניור עם שירים מלפני 80 שנה ושרה איתם. המצב מפחיד אותי. אני שומעת חדשות, קוראת עיתון, יודעת כל דבר. תמיד ידעתי מי שר החוץ ומי כל אחר".

גם ביום כיפור פחדת באותה צורה?

"כן, הבן שלי היה בצבא. החיים גם לא היו קלים בזמן מלחמת השחרור. כשהייתי שומעת את האווירון המצרי שבא להפציץ את תל אביב, הייתי נכנסת, לוקחת את הילדים ויורדת למטה. פעם הפציצו ליד "הבימה" ונהרגו שם שני זקנים. היו לי אז שני ילדים קטנים ונסעתי לגור תקופה אצל גיסי בחדרה".

את חוששת לעתיד של המדינה?

"בטח. אנחנו חיים פה. זו המדינה שלנו".

איזה עתיד את צופה למדינה?

"אני מאחלת לנו שיגמר כבר העסק הזה, שיחזרו החיילים והחטופים שלנו לבתיהם. אני רואה את החיילים מהמושב שהולכים לצבא ומברכת שרק יהיו בריאים ויחזרו הביתה בשלום. אני מאחלת שיהיה טוב, שתישאר המולדת שלנו בשביל הילדים שלנו, ושהיו להם חיים שקטים בלי מלחמות כמו שאנחנו עברנו".

הציעה לעבור לגור איתה בשירי חמד" אומרת מלכה. "אז באתי לכאן. בהתחלה לא רציתי ללכת למרכז היום כי חשבתי שזה מקום של סיעודיים, אפילו שהיה לי אירוע מוחי, אז התאמנתי פה בבית, אבל בסוף הלכתי ועד היום אני שם, כבר 14 שנה". "ומאוד אוהבים אותה שם במועדון" אומרת מירה. "אני מתגדבת שם ומעבירה חוגי ציור וקרמיקה וכולם אומרים לי כמה שהם אוהבים אותה".

"אני הולכת לשם חמישה ימים בשבוע, עושה התעמלות, שחור ופתור, סודוקו וקאקורו (תשבץ מספרים כמו סודוקו) ואני לא מוותרת. לא כולם יכולים לעשות, זה מאוד קשה".

ואת מצליחה?

"כן, בטח, כל ערב אני עושה" היא אומרת ומראה את דפי העבודה שהביאה איתה באותו יום ממרכז היום. "אני מנויה על ידיעות אחרונות וגם בעיתון יש בכל יום תשבץ".

מה הסגולה לחיים ארוכים לדעתך?

"ראשית, פעילות גופנית חשובה מאוד" אומרת מלכה. "אני מתעמלת כל יום במרכז יום, כמו כן, חשוב להמעיט באוכל, להימנע משומן, לאכול הרבה ירקות ולשמור על משקל גוף תקין. חשוב ביותר זה לשמור על אופטימיות ולהימנע ממחשבות על מחלות ודברים רעים".

ומה עוד עשית כדי לשמור על הבריאות?

"תמיד הייתי פעילה", היא אומרת ומירה מרחיבה: "היא הייתה יוצאת לטיולים, הולכת ברגל כל יום, קיימה מפגשי שכנות, והייתה הולכת למפגשים משפחתיים עם האחיות של אבא שלי, לרגע לא ישבת אמא, תמיד היית מאוד ספונטנית וחיונית, עשית דברים מעכשיו לעכשיו וידעת לקשר בין כולנו ועכשיו אני ממשיכה את המסורת".

כשמלכה נשאלת כמה נכדים ונינים יש לה, היא מפגינה זיכרון מופלא ומונה את שמות כל נכדיה. התוצאה הסופית: 10 נכדים, 22 נינים ו-3 חמשנים.

השירות הטוב ביותר
במחירים הטובים ביותר

חלקי חילוף אחים חג'אג'

יבוא ושיווק חלקי חילוף

מנועים, גירים וחלקי פח לכל סוגי הרכב

שירות התקנת חלקים במקום

פירוק ושיווק חלפים משומשים לרכב

חלקי פח, פנסים, מראות, רדיאטורים, אגזוזים,

מנגנוני נעילה, דלתות, בלמים, קרבורטורים,

מדחסים, סטרטרים

אספקת חלקים עד לבית הלקוח/העסק

מצברים חדשים
של כל החברות

שרות אאין, אהיר אאזיז
אאקאחא פרטייט, אסקייט, אאאסכייט

טירה, כביש ראשי

050-5694442, 09-7935606

חלקי חילוף נסר אחים חג'אג'

נסר חלקי חילוף לרכב

עומר

ניטור ופדברה

✓ שירות ✓ מקצועיות ✓ אמינות

פתרונות הדברה מתקדמים

לונד נחשים
מוסמך

053-6901003

לכבוד השנה החדשה יצאנו לפגוש מקרוב את מי שעושים את המועצה שלנו למה שהיא:

מנהלים חדשים שהצטרפו לאחרונה להובלת
המועצה ועובדים ותיקים שחלקם עבדו פה
עם דורות של תושבים.
כולם מספרים בגובה העיניים ועם הרבה לב,
על הדרך שעשו, על מה שהשתנה עם השנים, על
הקולגות שלא שוכחים וגם על התוכניות לעתיד.

מגיע ראשון בבוקר למשרד ומסיים את השבוע במגרש

הכירו את מנכ"ל המועצה החדש
אורי פדלון

מאפריל האחרון, האיש שאחראי על ניהולה השוטף של מועצה אזורית דרום השרון ומהווה את הזרוע הביצועית של ראש המועצה הוא אורי פדלון – מנכ"ל חדש, אבל ממש לא חדש בעולמות המועצה.
אורי פדלון, תושב הרצליה, נשוי לרביד ואבא לרומי (בת 4) ויונתן (בן שנתיים), פותח את היום במשרד כבר

ב 7:15. "לשעות האלו לפני שהלו"ז מתמלא בישיבות, פגישות וסידורים אין תחליף" הוא אומר.
את הדרך לתפקיד הנוכחי החל כבר לפני כמה שנים, כמנהל אגף אסטרטגיה ויישובים והיה אמון על המאבקים האסטרטגיים והסביבתיים של המועצה ובמקביל פיתח את אגף היישובים שנועד לתת מענה להנהגות היישובים. אחר כך המשיך למרכז השלטון המקומי, שם עמד בראש מינהל פיתוח וטכנולוגיות – עד שנקרא לשוב הביתה לדרום השרון, להחליף את שרון סספורטס שסיים את תפקידו כמנכ"ל המועצה. "שרון סספורטס קודמי בתפקיד השאיר מועצה חזקה עם הון אנושי

מעיריית רמלה למועצה האזורית דרום השרון

הכירו את מנהלת האגף
לשירותים חברתיים

מרב אורנשטיין

אם תראו מתרוצצת בבניין המועצה אישה מחייכת עם אנרגיה של אגף שלם – זו כנראה מרב. מאז ינואר האחרון, היא מובילה את האגף לשירותים חברתיים במועצה, ומביאה איתה הרבה יותר מתואר שני בעבודה סוציאלית וניסיון עשיר מעיריית רמלה – היא מביאה לב, הקשבה, וחזון חברתי רחב במיוחד. מרב, תושבת לוד, נשואה ליוסי, אמא לשישה וסבתא טרייה לאחד (בינתיים) – מאמינה ששירותים חברתיים זה הרבה מעבר לרווחה:

”יש מנעד שלם של שירותים, שמתאימים לכל אחת ואחד, גם במועצה עם אוכלוסייה חזקה. לא כולם מכירים את מגוון השירותים והאפשרויות וחבל. אז אני רוצה להנגיש, ולהכיר לכל התושבים את השירותים שאנחנו מציעים וגם להכיר כל יישוב ויישוב על הצרכים שרלוונטיים לתושביו”.
כבר עם כניסתה לתפקיד, גילתה צוות מקצועי וחדור שליחות:

”יש פה עו”סיות מדהימות – וגם עו”ס אחד – שלא מפסיקות לפתח, לזיום ולדייק, נשות מקצוע מסורות ואחראיות שמקדישות את עצמן לרווחת תושבי דרום השרון. אגב, אנחנו קולטים עובדות ועובדים חדשים לתפקידים חדשים כדי להרחיב את המענים, למשל ממש עכשיו מתחילה את תפקידה רכות צח”י חדשה. הכול כדי להיות שם לכל צורך – באמת”.

המציאות, כמו תמיד, מאתגרת.

”בצל המלחמה – הצרכים של הציבור רק התגברו. נפעי מלחמה, משפחות מילואימניקים, אלימות במשפחה, סוגיות שמצריכות גישור, גם במועצה חזקה – החוסן נשחק. אנחנו כאן כדי לתמוך ולחזק”.

אחד התחומים שקרובים לליבה במיוחד הוא תחום

מעולה ובהזדמנות זו אאחל לו בצלחה בדרכו החדשה”.

מבחינתנו, אחת הנקודות הכי חזקות פה היא רוח הזימנות: ”זו מועצה שבה אפשר לחלום – ולהגשים. להביא רעיונות, אפילו כאלה שנשמעים הזויים ולא ריאליים – ולהפוך אותם למציאות. יש כאן כמויות של תוכניות, מתקנים ומיזמים שלא היו קיימים עד לפני כמה שנים, והיום הם עובדים – פשוט כי רוח ראש המועצה היא להאמין ולהגיד כן. המילה 'לא' לא קיימת כאן”.

ומה בתוכניות?

”המשך שירות טוב יותר לתושבות ולתושבים, פיתוח חוסן כלכלי גם בימים לא פשוטים של מלחמה, ושיתופי פעולה שיחזקו אותנו – עם רשויות שכנות. חשוב לי גם לחזק את צוותי הצח”י (צוותי החירום היישוביים) ואת כל מתנדבי הביטחון היקרים שלנו. ראינו במלחמה עד כמה הם קריטיים. הם מכפילי כוח אמיתיים”.

התקופה האחרונה, לדבריו, לא השאירה הרבה זמן לנח.

”במהלך מבצע ‘עם כלביא’ עשינו בשבועיים מהלכים שלפעמים לוקח שנים לעשות: הקמנו מרכז משפחות לעת הצורך, מיפינו מאות מקלטים במועצה, ערכנו ארבעה תרגילי חירום כדי להשתפר ולטייב את המוכנות – כל זה בזמן אמת, ותוך כדי אירועים”.

ותודה אחת אישית במיוחד – יש לו:

”לציקי, מנהל המוקד שלנו, שבשגרה מחזיק את כל המוקד ביד רמה ונותן יחד עם צוות המוקד מענה לא לפי פניות מדי חודש. בזמן המבצע מול איראן הפכנו את המוקד למרכז הפעלה וחמ”ל של המועצה. אני ומנהלים נוספים מכל מכלולי החירום עבדנו שם סביב השעון 24/7 במשך המערכה, כולל לישון שם על מיטות מתקפלות צמוד למשרד לו. אז קצת השתלטנו לו על הממלכה ונשאר קצת בלגאן אז תודה וגם סליחה ציקי”.

ומה אתה מאחל לנו לשנה הקרובה?

”קודם כל – שהמלחמה תיגמר וכולם יחזרו הביתה. שנחזור לעסוק בפיתוח, בצמיחה, בדברים היומיומיים שמפריעים לנו כמו פקקי תנועה ותקציבים לספריות ולא בהישרדות יומיומית. שנזכה לשקט. באמת”.

והטלפון? תמיד זמין, גם אחרי שעות העבודה.

רק אל תתקשרו אליו ביום חמישי בערב – אז הוא קבוע משחק כדורסל.

הצרכים המיוחדים:

"יש כאן תהליך מרגש של בניית מסגרות פנאי, העשרה ומענים מותאמים. יש מסגרות חדשות שאוטוטו יצאו לפועל, ונמשיך לפעול כדי שכל ילד, נער ואדם עם צרכים מיוחדים בדרום השרון ירגיש שייך – ויקבל בדיוק את מה שהוא צריך".

על הפריחה הראשונה היא כבר יכולה לסמן וי: "באזעקה הראשונה של מבצע 'עם כלביא', שבישרה על תחילת המערכה, אני ובני הבית פשוט לא התעוררנו. כשקמתי, עדיין לפנות בוקר – היו לי לפחות עשרים שניות שלא נענו ממנהלי אגפים במועצה... מיותר לציין שרצתי לחמ"ל של המועצה מיד".

גם ממרב ביקשנו להגיד תודה מיוחדת למישהו מיוחד: "קודם כל לכל הצוות המופלא באגף, וחייבת לציין מי שהי שאין לה תחליף: אורלי רופא – האישה שהיא הלב הפועם שלנו באגף לשירותים חברתיים. הרבה מעבר להגדרת התפקיד שלה, היא יודעת הכול, רואה הכול, ויש לה פתרונות לכל דבר. היא עזרה לי מאוד בתקופה הראשונה להיקלט כאן".

ולסיום – איחול לשנה החדשה: "שהמלחמה תיגמר. שנוכל לטפל בעצמנו, להשקיע בחוסן, בשגרה – ולהחזיר שקט לחיים. וללב".

נותן מענה ליישובים ומתכנן את העתיד

הכירו את מנהל אגף אסטרטגיה ויישובים עומרי שגב

שני דברים בולטים משותפים לעומרי ולכל משפחתו: הם משכימים מוקדם מאוד בבוקר (ארבע לפנות בוקר זו לא מילה גסה) וכולם ג'ינג'ים.

עומרי, תושב זיכרון יעקב, נשוי לטל ואבא ליונתן ואלונה הגיע למועצה בנובמבר האחרון, אחרי מסלול מרתק: פילוסופיה באקדמיה, עשייה ציבורית בירושלים כמנכ"ל תנועת 'התעוררות', יזמות בתחום התיירות, לימודים בארה"ב – ובסופו של דבר, חזרה הביתה, לתפקיד שמחבר בין ראייה אסטרטגית לעבר דה עם אנשים.

"הליכה של האגף שלנו היא להסתכל קדימה ולתכנן מענה – על אתגרים כלכליים, מאבקים סביבתיים, איומים אזוריים – אבל גם לחזק את החיבור עם היישובים", הוא מסביר. "אנחנו עובדים עם ועדים, מקיימים מפגשי תושבים, ממפים צרכים ומפתחים את הנהגות היישובים – כל יישוב והייחוד שלו".

לאחרונה צורפו לאגף גם יחידת השירות והמוקד, וגם תחום הקיימות ואיכות הסביבה – והמשימה ברורה: להעלות את כל התחומים מדרגה, לחשוב מערכתית, ולבנות עתיד ברור ויציב.

"עם הכניסה לתפקיד הופתעתי לגלות עד כמה מורעצה אזורית במרכז הארץ רוויה באתגרים. אני רואה פה מסירות מדהימה של הנהגות היישובים – לצד צורך אמיתי בחדשנות ורלוונטיות מתמדת".

למזלו, יש לו פרטנרית שהוא לא מוותר עליה: "רינה גל, הסגנית שלי – היא הלב הפועם של כל מה שאנחנו עושים. אחרי שנים במועצה היא מכירה לעומק כל יישוב, כל איש קשר, כל סיפור – ועושה הכול עם לב ענק, רוגע ומקצועיות. היא באמת משלימה אותי מקצועית בהרבה מובנים".

ומה להמשך?

"נסתכל קדימה ונתכנן את העתיד של דרום השרון בכל התחומים ואז נדאג להגיע לשם".

העובדות הותיקות ביותר במועצה

דורות של תלמידים והחלום שעדיין מחכה

רינה אריאל

מזכירה פדגוגית בבית חינוך עמי אסף

אם יש עובדת אחת במועצה שאי אפשר לדמיין את עמי אסף בלעדיה – זו רינה אריאל.

כבר משנת 1979 (!) היא כאן, תעשו את החישוב בעצמכם. רינה התחילה כמזכירה צעירה, עוד לפני שהיו בבית הספר מחשבים, כשכל מסמך הועתק ביד או שר

ייפגע".

ואחרי כל כך הרבה דורות – מה דעתך על הדור של היום?

"אני מתרגשת מהם. הנוער שלנו מדהים, איכותי, תורם, רץ לכל משימה בלי לחשוב פעמיים. אני כל כך גאה בהם ואוהבת אותם".

ולשאלה אם תוכל לדמיין את עצמה מחוץ לעמי אסף – היא רק מחייכת.

"אחד הפחדים שלי זה לצאת לפנסיה. אני לא מכירה שום דבר אחר".

אבל יש חלום קטן אחד שעדיין מחכה: "ללמוד שחייה. יום אחד זה יקרה".

העו"סית הותיקה ביותר בדרום השרון

אתי פורמן חן

עו"סית ורכזת סדרי דין

אם יש אדם שראה את מועצה אזורית דרום השרון גדלה, משתנה, מתפתחת – זו אתי פורמן.

למעלה מ-30 שנה שהיא כאן, מלווה משפחות, כותבת תסקירים, מחבקת, שומעת, תומכת – ובעיקר, חלק בלתי נפרד מהלב הפועם של האגף לשירותים חברתיים.

אתי, תושבת הוד השרון, אמא לארבעה וסבתא גאה לשישה נכדים, מספרת ש"המועצה היא כל הקריירה שלי. הגעתי לכאן בכלל כי משהו

בעיריית כפר סבא, שם גרתי, המליץ לי לא לעבוד בעיר שגרים בה – ושלח אותי לדרום השרון. בזמנו ישבנו

בכפר מל"ל, הכל היה כפרי, קטן, חמים – ולאט לאט התרחבנו, גדלנו,

הפכנו ממחלקה לאגף".

היום היא רכזת סדרי דין ועובדת סוציאלית של מושב שדי חמד – אבל לאורך

השנים עשתה כמעט הכול: עבדה כעו"ס קשישים, עסקה בטיפול זוגי וליוותה משפחות מיישובים שונים במועצה.

כפל במכונה מיושנת עם ידית. בשנת 1989 קיבלה את התפקיד שהפך לשם נרדף לשמה – המזכירה הפרגורית של עמי אסף.

רינה גרה בפתח תקווה, אמא לחמישה ילדים, סבתא גאה – ועמי אסף הוא, פשוטו כמשמעו, הבית השני שלה.

"זו העבודה הראשונה והיחידה שלי", היא מחייכת. "אבא שלי סידר לי את העבודה. הוא עבד בבית ברל ואמר לי שחסרה מזכירה בעמי אסף והציע לי להתחיל את העבודה. אמרתי לו: אבל רק סיימתי תיכון! והוא אמר – יהיה מה שיהיה. ככה הגעתי, ונשארת".

מאז, היא ליוותה אינספור תלמידים, הורים, מורים ומנהלים – חלקם כבר דור שלישי.

"אושרת ראש המועצה הייתה תלמידה פה. חבר'ה שהיו תלמידים כשהכרתי אותם היום באים בעצמם כהורים. יש מורה חדשה שאמא שלה הייתה מורה אצלנו בעבר ורק לאחרונה קלטתי מורה חדש למחשבים שגם הוא היה תלמיד פה ואני זוכרת אותו מאז. לפעמים תלמידים מהעבר מגיעים לבקר, היום כשהם מבוגרים ולא מאמינים שאני עדיין שם. זה פשוט מרגש".

במהלך השנים עברו לצידה לא פחות משישה מנהלי בית ספר – והזיכרונות שומרים לה פינה חמה לגדעון בנימיני ז"ל, שהיה מנהל בית הספר כשקיבלה את התפקיד:

"הייתי אז ממש ילדה והוא אמר לי: 'הגב שלי רחב. כל בעיה שיש – אני איתך'. הוא סמך עליי בעיניים עצומות. זה נתן לי את הכוח להאמין בעצמי. כל המנהלים והמנהלות שהיו לי מאז ועד היום הם אבן דרך בחיי. כל אחד הוסיף לי הרבה טוב, העשיר אותי ואני חיזקתי אותם בידע שלי. גם את רחל שמי לא אשכח, עברנו יחד כתף אל כתף במשך שנים, היא עזרה לי לאורך כל הדרך ותמיד תמכה בי, גם בתחילת הדרך שרק למדתי את התפקיד.

גם היום, עשרות שנים אחרי תחילת הדרך, היא לא מדלגת על שום משימה.

"אני ממש אוהבת את העבודה שלי. אפילו כשאני בחר פש – אני באה. לא דוחה כלום. העיקר שאף מורה לא

את התקופה הזמנית. אז ביקשו ממני להישאר ומאז – לא יצאתי מהגן."

מאז, היא גידלה דורות של ילדים – ילדים שבעצמם הפכו להורים וגם את הילדים שלהם היא פוגשת מדי בוקר. "לפעמים אני אומרת לגננת – הילד הזה קופי אבא שלו, גם אבא שלו היה ככה בתור ילד. ההורים מתרגשים ולפעמים אומרים לילדים: "אתה יודע, אילנה גם גידלה אותי... ועשיתי לה המון בעיות, בצחוק כמובן!"

גני הילדים ותפקיד תומכות החינוך השתנה לא מעט מאז שהתחילה – והסייעות כבר מזמן לא רק "מסייעות".

"פעם לא הסתכלו עלינו כבעלות ערך מוסף. היום אנחנו חלק מהצוות החינוכי, שותפות בתוכנית העבודה, מקדמות את הילדים יחד עם הגננת. זה הדבר הכי כיף – לקחת ילד שלא יודע כלום, ולראות אותו מתפתח."

ומה לגבי הדור הצעיר?

"גם הילדים השתנו – היום הם אוהבים יותר לגו, בנייה, מגנטים. פחות משחקי קופסה. ההורים הרבה יותר מעורבים, מבקשים תמונות, משתתפים. הילדים עצמם עומדים יותר על שלהם ויודעים בדיוק מה הם רוצים."

בין לבין, היא גם עוזרת לבת שלה שמפעילה בעצמה גן פרטי בחצר הבית, נהנית עם ששת נכדיה – ובלי ספק, לא חושבת לצאת לפנסיה בקרוב. "בימי חופש אני מטפסת על הקירות. גם בחופש הגדול אני עדיין באה לבקר את הילדים בקייטנה. ילדים – זו האהבה שלי. גם אם אפרוש מתישהו – אני אתנדב עם ילדים. אין משהו אחר."

ומילה של תודה יש לה, עם חיוך גדול בלב: "נורית דואני מאלישמע, הגננת שעברתי צמוד אליה 35 שנים ובדיוק פרשה. היא לימדה אותי כל כך הרבה לאורך השנים. תודה גם לצוות אגף החינוך – מיכל, גיתית, נני – וגם אושרת, ראש המועצה. צוות שמעולם לא אמר לנו לא, אתם הבית שלי."

"המון השתנה לאורך השנים", היא מספרת. עברתי עם שני ראשי מועצה, חמישה מנהלים לאגף השירותים החברתיים... וכמובן שהעבודה השתנתה לגמרי – ממחברות ותיקים חומים שכתבו בהם ביד, ועד מחשוב מלא ותיקים דיגיטליים. גם מהות העבודה בסדרי דין השתנתה – יש כיום בציבור הרחב יותר קונפליקטים, יותר פרידות סוערות, והצורך בליווי רגיש ומדויק רק הולך וגדל."

בין לבין, היא שומרת על הנכדים, מתאמנת בג'ירוסניק, מבלה עם חברות – ומתכוננת לשלב הבא: "אני כבר מתקרבת לגיל פרישה... מתכננת לה' תנרב, לפתח תחביב חדש. אבל יותר מהכול – אני רק מאחלת לעצמי ולכולנו בריאות, שקט, לראות את הילדים והנכדים שמחים – ושיחזרו כל החטופים הביתה."

ומה היא הייתה עושה אם לא הייתה עובדת סוציאלית?

"בטח משהו רגוע, אולי מוכרת בחנות", היא צוחקת. "בלי קונפליקטים ודרמות. אבל כנראה שזו לא הייתה אני."

ארבעה חודשים שהתארכו לכמעט 40 שנה

אילנה קיצוני

תומכת חינוך בבית חינוך עמי אסף

ככל הנראה אין ילד, ילדה, מתבגר או הורה בחגור שלא מכיר או מכירה את הלב הפועם של גן סביון – אילנה קיצוני, תומכת החינוך (סייעת) בגן. אילנה, תושבת חגור מגיל 9, נשואה לבן המושב, אמא לשניים וסבתא לשישה – כבר 37 שנים סייעת בגן סביון. איך הכול התחיל?

"עברתי במעון בנירית בתחילת דרכו של היישוב כשהיו שם בקושי 15 משפחות", היא נזכרת. "יום אחד פנה אליי אברהם לור ז"ל, שהיה אז ראש המועצה ואמר לי שצריכים עובדת זמנית לגן בחגור כי הסייעת חולה. קפצתי על ההזדמנות, בכל זאת ליד הבית, אבל אחרי ארבעה חודשים אמרתי שסיימתי

יעל שריג תיווך אישי לעסקה בטוחה

רוצים להגשים חלום לבית בשרון? מתלבטים?

אני מתחייבת לפעול למענכם
ביושר, באמינות, בשקיפות
ובדיסקרטיות ולהעמיד
לרשותכם את המקצועיות,
הידע והקשרים שרכשתי
במהלך 29 שנות פעילותי
בדרום השרון.

מוזמנים להתקשר אלי וביחד, בשיקול דעת
ובנחישות נשיג את המטרה.

ת.ד 661 מתן 052-2649829

2025
2026

זמל

פסק
זמן
לתרבות

**עונת המנויים החדשה והמפתיעה בעיצומה,
התקשרו עוד היום והבטיחו את מקומכם!**

חייגו: *8987 או באתר היכל התרבות דרום השרון

